

Adopce (Toho poslouchajte)

¹ Děkuji vám pěkně. Posadte se. Jsem tak rád, že dnes večer mohu být opět zde, v církvi, kde... církev to není pouze budova, nýbrž církev je místo, kde se scházejí lidé. A doufáme Pánu Bohu, že nám dopřeje dnes večer hojné požehnání.

² Včera jsem uvažoval o možnosti desetidenních bohoslužeb, a spatřil jsem, jak znovu přinášejí tyto nemocné. Tak tedy, kolik z vás by si přálo mít zítra večer bohoslužbu s uzdravováním? Máte zájem o další uzdravovací...? To je skvělé. V pořádku, tedy přimějeme ty chlapce, aby rozdali zítra brzy odpoledne tyto modlitební lístky... nebo zítra večer, spíše, kolem... v kolik je začátek? V sedm se zde otevírá. Asi v sedm zítra večer...

³ A potom zjistíme, kolik lidí se zúčastní modlitební služby za nemocné, a uděláme všechno ve snaze modlit se za každou osobu, za kterou se budeme moci modlit, nebo budeme vědět jak se modlit.

⁴ A nyní, během minulého večera jsme promlouvali o kázni v církvi. A myslím si, že kdybychom mohli dostat církev do správného duchovního postoje, pak by zde bylo opravdové probuzení, a bylo by snadnější se modlit za nemocné. Ale jakmile náš stav stagnuje, potom to nejsme schopni náležitě přijmout. Ale jestliže jsou všichni promodleni a přivedeni do vysokého očekávání... často když jsem přicházel na pódium za přítomnosti pěti, šesti, sedmi tisíců lidí, když jsem odcházel z pódia, nezůstala ani jediná churavá osoba. Všichni vozíčkáři povstali, a z lůžek, a nosítek, a všeho možného, a odcházeli pryč, neboť pouze... pokud jste v takovém očekávání.

⁵ Nu, toto bylo ve dnech ranné služby, kdy ještě nepůsobil nikdo jiný. Ale už to poněkud polevilo. A tak potom, všichni byli... to bylo nové, a tak lidé se nadáli všeho. Nu, jestli byste měli totéž očekávání, budete mít tytéž výsledky. Vidíte?

⁶ Neboť tím kdo uzdravuje je Bůh. Člověk nemůže uzdravovat nemocné, neboť to není v lidské síle uzdravovat nemocné. V síle lékaře není uzdravovat nemocné lidi. Lékař neléčí nemocné. On pouze pomáhá v nemoci. Bůh uzdravuje všechny nemoci, vidte. Lékař může napravit tvou ruku, pokud je zlomena a sešít pořezané místo, nebo odstranit špatný zub, nebo slepé střevo, ale nemůže uzdravit místo,

kteří není v pořádku. Uzdravení to je pomnožení buněk, které rostou a zotavují se. A to působí život. A Bůh je život. Takovým způsobem se stane uzdravení. Je to pouze milostí a milosrdenstvím Božím.

⁷ A lidské tělo je uspořádáno takto, že když... Bůh věděl, že budeme mít nehody a že se řízeme a tak dále. Jednou mi bylo řečeno, tuším, že lékařem, že tento nový druh operace srdce, kdy dávají umělé chlopně do srdce, na místo těch, které byly poškozeny revmatickou horečkou, a já si myslím, že ve vašem těle není jiné místo, kde by to mohlo být provedeno, pouze na tomto místě, kde umělá chlopeň bude přikryta zbytkem tepny v srdci, a ono se to přijme, a bude to držet. Jiná místa v těle by takovou věc ihned vypudila. Hledte, Bůh věděl, že taková operace bude zapotřebí.

⁸ Jestliže si uřízneš ruku, rozřízneš si tepnu... a jestliže na vodovodní trubce, jestliže zastavíte vodu v městské síti, pozorujte. Někde něco musí prasknout. Někde nastane pnutí. Ale Bůh to uspořádal takovým způsobem, že krev to mine a bude pokračovat dál beze změny. Jestliže by to tak nebylo, pak by nastalo pnutí a během vteřiny tě to usmrtí. Jestliže si rozřízneš tu nejmenší tepnu, může tě to během okamžiku usmrtit. Ale Bůh věděl, že se zraníme a tak dále, a tak přizpůsobil naše tělo i pro takové případy.

⁹ A tak chceme být ujištěni v tom, že všechno je dobrota Boží. A jako náš vzácný bratr Oral Roberts nám to hezky řekl: „Bůh je dobrým Bohem.“ A vskutku je. A tak, víme, že On je dobrým Bohem, ale my se nechceme na to příliš spoléhat. Pamatujte, On je rovněž Bohem soudu. Neboť jeho svatost jej činí spravedlností, a jeho zákonům, jeho požadavkům, se musí stát zadost. Tak tedy, jestliže je dobrým Bohem, musí být dobrý.

¹⁰ Častokrát jsme zmateni otázkou, čím vlastně je dobrota. Jsme vlastně zmateni otázkou, čím je soucit, sympatie. Sledujme chvíli co to je soucit. Kolik z vás věří, že Ježíš měl soucit? Tedy, On ho skutečně měl.

¹¹ Nu, když přišel k rybníku Bethesda a tam ležely davy. Je zapotřebí dvou tisíců, abychom měli dav. A tam byly davy lidí, kteří tam leželi, chromí, slepí, kulhaví, chřadnoucí a očekávali na kormoucení se vody. A Ježíš pohleděl napříč tímto davem lidí, a spatřil muže, který byl... nu, mrzákem. On řekl: „Když jdu k rybníku, tak někdo vejde přede mnou.“

¹² Jeho nemoc, on ji trpěl osmatřicet let; to nebylo něco

smrtného. Mělo to zpomalený vývoj, snad to byla tuberkulóza nebo prostata nebo něco takového. A ležel na slamníku. A Ježíš jej uzdravil a šel pryč, a nechal tu obrovskou masu chřadnoucích lidí a mrzáků a kulhavých a slepých (souhlasí to?), a přece měl soucit, byl soucitným Spasitelem.

13 Už jste si všimli toho, co řekl v devatenáctém verši, když byl ohledně toho dotazován? Řekl: „Amen, amen pravím vám, Syn od sebe nemůže učinit nic, jen to co vidí, že Otec činí, to činí rovněž i Syn.“

14 Soucit je konat vůli Boží. A takový jest pravý soucitný křesťan, koná vůli Boží. My to všechno máme dnes zamotané. My chceme do toho dostat lidský element.

15 Jako třeba v lásce, snažíme se milovat, Boží láskou, stejně jako lidskou láskou. Nemůžeš milovat Boha stejným způsobem jako svou manželku. Nemůžeš se zamilovat do Boha stejným způsobem jako do svého manžela nebo přítelkyně nebo přítele. To jsou dvě naprosto jiné lásky. V řečtině to jsou dokonce jiná slova. Jedno je *Phileo*; to je láska, kterou cítíš ke své manželce. Tato láska je schopna zabít muže. Závist... Ale láska *Agapao*, která je tou Božskou láskou, místo usmrtit takového muže, ta se bude modlit za jeho hříšnou duši. Jistě. V tom je ten veliký rozdíl.

16 A my k tomu přidáme lidský element a smícháme s křesťanským zbožným elementem, a výsledkem je zmatek. Neboť my smýšlíme pouze v coulech, stopách, mílích a tak dále, v uncích, librách a tak dále; to je vše co známe. Jsme lidé času. Bůh je ale věčný; On nezná couly, míle, včerejšek ani zítřek. Pro něj platí pouze věčnost. A my chceme vzít Boží, neomezené myšlení a snížit jej do naší omezené rozumové úrovně. A potom jsme pouze zmateni. A proto nejlépe uděláme, když budeme číst jeho Slovo; a pamatujte si, jeho Slovo si neprotiřečí.

17 Byl jsem ve službě po dobu jednatřiceti let a milerád bych věnoval svou roční mzdu tomu, který mi ukáže Písmo, které si protiřečí s jiným a nemůže být uvedeno do souladu se Slovem Božím. Jistě. Když vám lidé řeknou, že si Slovo protiřečí, řekněte jim, že neví, co mluví.

18 Bůh je napsal v hádankách a podobenstvích za tím účelem, aby to mohl skrýt před očima moudrých a opatrných, a zjeviti takovým, kteří jsou schopni se učit. Ježíš děkoval za to Otcí. Souhlasí to? Neboť to nepoznáte jako při četbě novin; je to duchovní zjevení. A je to zjeveno těm, kteří mají zájem se poučit.

19 Nu, to se nelze naučit ve škole; tohle se nelze naučit na základě teologie. To může být poznáno na základě zjevení, neboť celá Bible a celý plán spasení a všechno, je v Bibli, a spasení se opírá o zjevení Ježíše Krista. Věděli jste to?

20 Když oni sestupovali z hory, řekl jim: „Kým mne praví lidé býti, mne Syna člověka?“

21 Někteří z nich řekli: „Ty jsi Eliáš, Mojžíš, a proroci, a tak dále.“

22 On řekl: „Ale vy, kým mne býti pravíte?“

23 A Petr řekl: „Ty jsi Kristus Syn Boha živého.“

24 On řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův; neboť tělo a krev nezjevily to tobě, ale Otec můj, kterýž jest v nebesích, ti to zjevil. A na té skále vzdělám církev svou a brány pekelné ji nepřemohou.“

25 Nu, katolická církev praví, že když řekl Petr, mínil tím „malou skálu.“ Pokud ano, pak se stal odpadlíkem ihned potom. A tak vidíte, v jaké církvi byste se nalézali.

26 Tak tedy, protestantská církev řekla, že ji vzdělal na sobě Samém. Nu, jestliže sledujete Slovo, to nebylo na Něm, na skále. Nikoliv. To bylo na duchovním zjevení se Jeho, které bylo dáno Petrovi.

27 To stejné se stalo v Edenu. Odkud Adam... odkud Abel věděl, že to byl beránek, místo ovoce z pole? Duchovní zjevení, vidte. To bylo vždycky duchovní zjevení.

28 „Na této skále vzdělám Církev svou a brány pekelné ji nepřemohou.“

29 Ó, dovolte mi to dnes večer říci, křesťané. Zde tolik lidí opomene spatřit poselství Boží. Zde tolik lidí opomene spatřit pravdu. Bible se pro ně stane hádankou.

30 Někdo mi před nedávnem řekl, význačný muž, ó, on řekl: „Jan musel sníst trochu (tuším) červeného pepře nebo něco, a měl noční můru na tom ostrově Patmos.“

31 Řekl jsem: „Měli byste se stydět. To není uctivé, říci takovou věc, která je proti Slovu Božímu.“ Řekl jsem: „Ono je naprosto pravdivé, je to ryzí Boží plán.“

32 Ale je to podrobit se Duchu Božímu a dovolit mu, aby se ti mohl zjevit. On to zjeví nemluvnátkům, takovým, kteří jsou schopni se učit.

Když dospějeme k tomu, že vyznáme, že nic nevíme a jednoduše dovolíme Duchu Svatému vypůsobit svou vůli skrze nás, pak nás bude vyučovat. Víme-li však toho tolik, že On nás nemůže poučit, pak se nikam nedostaneme.

³³ A pravím dnes, jestliže kdy byla v tomto národě doba, aby byl svolán k modlitbě, národ nad... nestačí pouze na jednu hodinu. Nikoliv, nestačí pouze několik chvil ztišení v modlitbě; toho je zapotřebí pravidelně každého dne a týdne v modlitebních shromážděních v celém národě, dokud Bůh neodpoví a potom uzavřeme každou putyku a odstraníme každou tabákovou společnost, vypořádáme se s každým hříchem, který nás obklopuje, přimějeme ženy, aby se znovu oblékly a muže aby jednali jako džentlmeni, a zavedeme v církvi staromódní modlitební shromáždění jako v minulosti. Pouze takovým způsobem docílíme pokoje. Ale já vím, že to neudělají. (Vidíte?), neboť to stojí v Bibli. Oni to neudělají.

³⁴ Budeme tedy čelit poslední době. A vám, církvi, dnes večer, připravte se, neboť nevíte minutu ani hodinu, kdy se On zjeví.

Skloňme naše hlavy, předtím než otevřeme to vzácné slovo Páně a budeme je číst.

³⁵ Opravdu, náš nebeský Otče, Ty znáš každé slovo, každá myšlenka je zaznamenána. A my dnes pozorujeme a naše srdce prahnou po veliké církvi živého Boha, když pozorujeme, jak se blíží hodina příchodu Páně a víme, že jsi předpověděl, že církev bude vlašná. Ty ji vyplivneš ze svých úst, neboť není ani studená ani horká. Ó, Bože, to je důvod, proč pravý služebník Boží, proč jeho srdce lká po probuzení.

³⁶ Vzpomínáme na ty velké muže, kteří dnes projíždějí napříč celým národem, vkládají do toho celý svůj život, všechno co mají, ó, snaží se církev přivolat zpět. A to je Boží varování. A, Otče, modlím se dnes večer ve jménu Pána Ježíše, abys poslal probuzení zde do Klamath Fall a do celé země, aby nastalo probuzení zachraňující duše, které zanítí probuzení v církvi, a způsobí, že svatí živého Boha se začnou modlit a postit.

³⁷ Neboť stojí psáno: „Jestliže se shromáždí lidé, nad kterými bylo vyzýváno Mé jméno, a budou se společně modlit, vyslyším je z nebe.“

³⁸ Dej, Bože, nechť dnes večer dřímající, studené, lhostejné pocity, jako že lidé chodí do sboru pouze s vědomím, že tam chodí a že tam patří. Bože, zlom tyto staré, sobecké pocity Pane, těch, kteří jsou

falešně spokojeni. Prosíme, abys jim dal uspokojivý díl opětovného křtu Duchem Svatým, a naplnil jejich srdce a duše ohněm.

39 Necht' v celé zemi nastanou veliké uzdravovací a probuzenecké kampaně. Necht' jsou nemocní uzdraveni. Pohlížíme dnes večer na lidi, kteří leží na nosítkách, přenosných polních lůžkách, a ty, kteří v obecnstvu trpí srdečními neduhy a rakovinou, Pane, a snaží se v sobě sebrat dost víry, aby mohli být uzdraveni. Necht' se dozví, že Ty jsi lékařem všech těchto našich neduhů.

40 „Pojďte ke Mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi a Já vám dám odpočnutí.“ Dej to Pane, dnes večer. Ať lidé dnes večer pocítí pomazání Duchem Svatým. Necht' se ono zmocní každého srdce. Necht' bude pro nás tohoto večera tak zřejmé, že zde nezůstane uprostřed nás ani jediný hříšník ani odpadlík. Ať nezůstane žádná nemocná ani churavá osoba na konci této bohoslužby. Dej to, Otče. Požehnej svému Slovu.

41 A potom, až budeme hovořit o kázni v církvi, Pane, prosíme, abys pomazal svá Slova. Necht' jsou vlídně přijata ve Tvých očích. Neboť prosíme v Ježíšově jménu a k jeho cti. Amen.

42 Jako dnešní text si chceme přečíst odstavec ze 17. kapitoly Matouše, několik posledních slov 5. verše:

Toto jest ten můj milovaný Syn;... Toho poslouchejte.

43 A bude-li vůle Páně, chci použít nebo nakreslit téma z posledních dvou slov 5. verše: „Toho poslouchejte.“ Dvě slova.

44 Jak jsem už řekl minule večer, to je kratičký text, ale to je vše co je nám zapotřebí vědět. Je to však hodnotné. Jestliže bychom jen jednali podle toho, jak nás tento veršík vybízí, pak bychom zde dnes večer v této budově neměli žádnou zklamanou osobu. Jen kdybychom Jej poslouchali. Cokoliv přikazuje, číňte. A potom, jsi-li nemocný, poslouchej Jej. Jsi-li hříšný, poslouchej Jej. Je-li ti něco zapotřebí, poslouchej Jej. On má vše co ti je zapotřebí na tvé pouti. On to má, a čeká, aby ti to mohl dát. Cena je už zaplacená. Není třeba už za to nic platit; jen poslouchej Jej. Poslouchej Jej, co On chce říci.

45 Uvažuji o takovém malém, právě jako je toto místo Písma zde, o těchto dvou slovech, která postačí k tomu, aby vzešlo probuzení na celý svět a zachránilo každou osobu na tomto světě.

46 Před několika léty jsem četl v novinách článek, byla to reklama,

tuším, že se to týkalo benzínu značky Sinclair nebo nějaké kvalitní značky benzínu. A bylo tam napsáno, že galon benzínu Sinclair v nějakém stroji, pokud by byl dost robustní, je schopen pozvednout sfinngu o 25 cm od země.

⁴⁷ A uvažoval jsem: „Ó, jak tato společnost Sinclair se vychvaluje silou svého benzínu, a jak taková malicherná věc, a kolik to může udělat.“

⁴⁸ Ale dnes večer uvažuji o tom, že jediná kapka krve Ježíše Krista může pozvednout každého hříšníka z bahnivého bláta a z každé nemocnice odstranit nemoci, uzavřít každou věznici a polepšovnu, osvobodit všechny postižené a nemocné, a postižené z blázinců, a způsobit radost na celém světě, díky pouhé jediné kapce krve Pána Ježíše Krista.

⁴⁹ A potom až přijdeme do shromáždění a zvolíme si takový maličký text... pamatujte, dělám to z hloubi srdce a s modlitbou, a pokouším se najít právě to, o čem věřím, že mne Duch Svátý k tomu vede, abych to vyučoval nebo o tom promlouval.

⁵⁰ Často jsem říkal, že kdybych mohl mít jednu kapku skutečné krve Pána Ježíše v nádobě, vzal bych ji do ruky a přiložil si na srdce a zvolal: „Ó, Otče, nyní tisknu Krev Pána Ježíše k srdci.“ Jaké vzrušení, jaká radost a požehnání by toto pro mne znamenalo, držet v malé skleničce nebo někde jedinou kapku krve Pána Ježíše!

⁵¹ Ale víte, v Jeho očích, dnes večer máme něco více než toto. Dnes večer vůči svému srdci mám vás lidi, kteří jste ziskem Jeho krve. Pro něj jste měli větší význam, než Jeho vlastní krev, neboť on ji dal, aby vás posvětil a přivedl do své Přítomnosti. Ó, to jsou pouhé malichernosti. To nejsou veliké věci, které konáme; to jsou malé věci, které zanedbáváme.

⁵² Minulý večer jsem se zmínil o malé poštovní známce. A vyprávěl jsem o králi Jiřím, zesnulém králi Jiřím z Anglie, když přijel do Vancouveru v Britské Kolumbii.

⁵³ Všechny školy vyrukovaly s dětmi, aby mohly spatřit krále. A Kanadané čekali, aby mohli vyjádřit svou věrnost králi. A všem dětem na ulici dali malé britské vlajky. A když jeho veličenstvo, král, procházel kolem, mávali vlaječkami a tak vyjadřovali, že za ním stojí a jsou jeho poddaní. A učitelé pustili malé děti ven. A potom, když král šel kolem, všechny děti z jisté školy se vrátily vyjma jedné malé, drobounké holčičky.

54 A učitelka byla velice rozrušená. A tak přivolala všechny děti a zeptala se: „Co se stalo s malou Martou?“

A nemohli ji nikde najít. Ony řekly: „Dobrá, přece byla v naší skupině.“ Ale přesto ji nemohli najít.

55 A tak ta učitelka rozrušena běžela na ulici a začala všude hledat toto malé děvčátko, které se nevrátilo. A potom když už všichni odešli a na ulici byl klid, po té co krále sledovali a zpívali: „Bože, opatruj krále.“ A našli toto malé děvčátko, jak stojí s hlavičkou opřeno o telegrafický sloup a hořce pláče.

56 Učitelka ji vzala na ruce a řekla: „Martí, miláčku, proč pláčeš?“ Řekla: „Copak jsi neměla vlaječku, abys zamávala králi?“

Ona řekla: „Ano, učitelko, měla jsem vlaječku.“

Zeptala se: „Dobrá, tedy ty jsi krále nespatriła?“

Odpověděla: „Ano, učitelko, spatřila jsem krále.“

Řekla: „Tak proč tedy pláčeš, miláčku.“

A ona odpověděla: „Víte, učitelko, viděla jsem krále. Ale byla jsem tak maličká, že on nespatrił mě.“

57 Ale tak to není s Pánem Ježíšem. Nezáleží na tom, jak jsi nepatrný, jak málo můžeš vykonat, stejně nejsi schopen vykonat ani tu nejmenší věc, aniž by On o tom nevěděl. On zná každý malý bol srdce, každou malou bolest, kterou nosíš, každé malé zklamání, které prožíváš, nehledě na to jak je malé. On stejně o tom všem ví.

58 Víte, náš Pán, On se stýká s lidmi. Někdy se setkává s velkou skupinou lidí. Někdy s několika jedinci. Máme zprávu o tom, jak se setkal po svém vzkříšení s pěti sty lidmi. A rovněž o tom, jak se setkal se sedmdesáti, a dvanácti, a také se třemi. A někdy se setkává pouze s jedním. A právě to jej činí pro mě Bohem, neboť On je samá pokora.

59 Měl jsem tu výsadu hodně cestovat a potkávat význačné muže. Když se setkávám s člověkem, který se snaží být veliký... můžete jej vždy ohodnotit; takový člověk není nic moc. Ti velcí muži se vás vždy snaží ujistit, že vy jste ti velcí. A jsou lidé, kteří se snaží být velcí, jestliže je však prohlédnete až do nitra, zjistíte, že máte co dělat s ohavným rouchem. Nu, to není... nechci, aby to zaznělo jen tak povrchně.

60 Jistá skupina metodistů, která právě přijala Ducha Svatého,

přišla do mého sboru, kde jsem byl pastorem - byli to význační muži z Indiany. A oni řekli: „Bratře Branhame, poté co jsme přijali Ducha Svatého, četli jsme nějaké knihy.“ A řekli: „Máme nyní očekávat na Pána a hledat Její, aby nám ukázal naši službu?“

Řekl jsem: „Vůbec to nedělejte.“

Řekl: „Dobrá, ale v této knize se praví...“

Řekl jsem: „Ale moment, bratře.“

⁶¹ Jestliže jsou lidé, kteří se snaží neustále něco dělat, Bůh takovému člověku nemůže důvěřovat. Jestliže si všimnete v Bibli, muž, kterého Bůh použil, byl takový, který se tomu snažil naprosto vyhnout. To je ten, kterého si Bůh použije. Vezměte na příklad Pavla, Mojžíše a tak dále, kteří se právě od této věci pokoušeli utéct.

⁶² Jestliže člověk... jestliže Bůh svěří člověkovu vykonat nějakou věc a on se toho horlivě ujal, ihned z toho bude celý nadutý. Ale jestliže se tomu vyhýbá, možná že jej Bůh alespoň na chvíli bude moci použít. Jestliže lze od něj alespoň něco odejmout... ale člověk, který obvykle chce jít a zvěstat do světa a všechno zbořit, obvykle mu Bůh nemůže důvěřovat, neboť není schopný... on to chce provést sám. On to chce udělat svým vlastním způsobem. Jestliže člověk nechce jít, pak jej Bůh musí téměř přinutit, aby šel. A to je typ muže, kterého Bůh v Písmu obvykle používá.

⁶³ Řekl jsem: „Jen žijte pro Něj, a milujte Její celým svým srdcem, a On vás umístí na tom místě, kde si přeje, abyste byli.“ Jistě tak.

Rádi zastáváme místo druhých; tak to nelze dělat. Musíme vždy setrvávat ve svém povolání, kam nás Bůh povolal.

⁶⁴ Nu, chceme to říci se zřetelem na to Písmo, které jsme dnes večer četli ze 17. kapitoly... když se vrátíte domů, přál bych si, abyste si přečetli celou tuto kapitolu.

⁶⁵ Nu, shledáváme, že Ježíš se pokoušel udělat něco velikého na... naskytovala se velká příležitost. A když se Bůh chystá, aby něco velikého učinil, Bůh to ihned a okamžitě oznámí na nebi. Na nebi oznamuje skutky, předtím než je uskuteční na zemi.

⁶⁶ Obdobně jako při narození Pána Ježíše, kdo byli ti první, kteří přišli, kteří Její zvěstovali? Po nebi se začala pohybovat hvězda. Mágové přišli z daleka, z východu do Jeruzaléma, až z Indie, tři mágové.

67 Když jsem byl v Indii, můžete je tam stejně tak dobře pozorovat, jak sedí na ulici, říkají jim mudrci nebo mágové, pozorovatelé hvězd, někteří jim tak říkají.

68 Ale Bůh vždy oznamuje věci dříve na nebi, než to učiní na zemi. A to byl zcela zvláštní případ. Petr se později ve svém životě na to odvolává v souvislosti se svatou horou.

69 Nu, nevěřím, že apoštol tím míní, že hora byla svatá, neboť to byla pouze hora. Tam se odehrály války a tak dále. To nebyla svatá hora. Ale byl to svatý Bůh na oné hoře, nikoliv svatá hora.

70 V dnešní době slyšíme toho tolik o svaté církvi, nebo svatých lidech. Neexistuje nějaká svatá církev, nebo svatí lidé; svatost působí Duch Svätý, který je v lidech. To není svatá církev nebo svatí lidé; to je Duch Svätý v církvi.

71 Nu, při této příležitosti, Bůh si zvolil tři, jakožto svědky. Vzal stranou Petra, Jakuba a Jana. A všimněte si, že pokaždé kdy se chystal učinit něco obzvláštního, bral si tyto tři. Jistě jste zvědaví proč? Petr, Jakub a Jan: naděje, víra, a láska; tři největší dary Boží: naděje, víra, a láska. Jan samozřejmě znázorňoval lásku; Jakub je naděje; a Petr to je víra. A On si vzal naději, víru, a lásku, a dal... nalezl... vložil do nich, co míní učinit.

72 Nu, shledáváme, že když přišel na to místo, které později bylo pojmenováno „svatá hora,“ nebo „svaté místo, kde byl Bůh,“ shledáváme, že když přišli na tuto horu, Bůh měl tři svědky v nebi. Na této hoře byli Mojžíš, Eliáš a Ježíš. A zde na zemi byla tři pozemská stvoření: Petr Jakub a Jan. A byli tři svědkové z nebe - Mojžíš, Eliáš a Ježíš, tři svědkové ze země.

73 Když se Bůh chystá něco učinit, vždy má svědka této události. Jsem tak rád, že před příchodem Páně se můžeme rozhlédnout kolem sebe a spatřit svědky jeho zjevení se, spatřit znamení v církvi o brzkém zjevení se Pána Ježíše Krista, spatřit, jak se plní slovo za slovem. Dokonce poslední znamení pro církev před zjevením se Pána Ježíše působí už teď v církvi. Poslední věc...

74 Pamatujte, On řekl: „Jako bylo za dnů Sodomy tak bude při příchodu Syna člověka.“

75 Hledte na to, co dělali hříšníci v Sodomě. Pohledte na to, co učinil anděl Páně, když to přišel stvrdit. Pozorujte ty tři anděly, všechny tři. Pohledte na dnešní svět v jeho hříchu. Pohledte na církev,

kteřá je ve stavu Lota. Pohleďte na tu vyvolanou církev, kteřá bojuje jako Abraham. Ať muž, nebo žena, v dnešní době, kteří chtějí žít pro Boha, musí bojovat, aby mohli jít kupředu. Musíte se tlačit násilím do Království Božího.

⁷⁶ Ó, je mi líto. Ale jen na to pohleďte. Všimněte si, tam tenkrát byli hříšníci. Pohleďte, jaký to byl hřích. Muži se takovým způsobem poskvrnili, že už nenalézali přirozeného užívání svých manželek. Pohleďte na dnešní svět. Tolik hřichu se vloudilo do církve i do národa, že je hřichem naprosto prošpikovaný. Opravdu tak.

⁷⁷ Víím, že to zní staromódně. Jistý kazatel mne vzal nedávno stranou a řekl: „Bratře Branhame, vííš, proč tvoje služba v Americe už není dnes ta největší?“

⁷⁸ Řekl jsem: „Nezajímá mne co je v Americe; zajímá mě co je v nebeských knihách, tam nahoře, co je tam.“

⁷⁹ On řekl: „Něco ti řeknu, to je kvůli tomu, že káráš lidi takovým způsobem.“ Řekl: „Ty jim nadáváš a to je zraňuje.“ Řekl: „Kdybys s tím přestal,“ pak řekl, „tvoje služba by rostla a tak dále.“

⁸⁰ Řekl jsem: „Dovol mi, abych ti něco řekl. Co se týče toho, že bych měl udělat kompromis se Slovem Božím, pak bych musel přestat působit a dovolit Bohu povolat někoho jiného, aby to udělal.“ Jak mohu mlčet? Vždyť mám být čestný, upřímný. Řekněte mi o někom v jiném věku... řekněte mi. Řekl jsem: „Nazýváte mě prorokem, já to o sobě... vy jste to řekli sami od sebe. Vy jste to řekli sami. Tak tedy, jestliže mne Pán k něčemu pomazal, jak bych mohl potom mlčet?“ Jak můžete něco takového dělat? Někdo musí proti tomu křičet. Jistě.

⁸¹ Bůh může vzbudit děti Abrahámovi z kamenů. Ale my musíme být čestní, a říci o tom pravdu. Všimli jste si... ó, jistě, služba v Americe nečiní takové věci, které se konají v zámoří. Opravdu ne, protože Amerika je spálené území. Je vyřízena. Je skrz na skrz prohnílá.

⁸² Ježíš řekl, že království se podobá člověku, který vzal síť, hodil do moře, a vytáhl. Někdy vytáhl raka, jindy vytáhl hada, žabu nebo rybu. Později už nevytáhnete nic krom plné sítě ještěrek a žab. Všechny ryby už jsou vytaženy.

⁸³ A tak, my pouze zatahujeme síť, a potom přijde Ježíš. Odkud můžeme vědět, kým oni jsou? My jen házíme evangelium a vytahujeme. Právě s tím jsem k vám přišel, bratři, postavit se někde na rohu a hodit

sít spolu s vámi, vytáhnout pomocí své služby a říci: „Zde je máte, bratři.“ Co to znamená?

84 Nu, ale to je spálené území. Všimli jste si onehdy, když jsem poprvé přijel sem do Oregonu? Lidé přicházeli odevšad, tisícové a tisícové zástupy. Ó, to bylo nádherné. Jen jsem procházel kolem a modlil se za nemocné. Ale když jsem se vrátil zpět a začal předkládat pravdu, předkládat evangelium, ó, mnozí se odvrátili.

85 Přirovnejte to k oněm dávným dnům Ježíše. Když uzdravoval nemocné a postižené, mnozí k němu přicházeli. Když nakrmil pět tisíc lidí, mnozí přicházeli. Ale když se posadil a začal jim říkat pravdu, co se potom stalo? Všichni se začali odvracet. Dokonce těch sedmdesát odešlo pryč.

86 A On řekl učedníkům: „Tak i vy chcete odejít?“

87 A Petr pronesl tato veliká slova: „Ke komu půjdeme?“ Vidíte?

88 Ale to nezastavilo Jeho zázraky. On pokračoval dál. Několik dnů později otevřel oči jistému muži, který neměl ani vyvinuté oční bulvy v důlcích. Jeho zázraky se stávaly význačnější, ale zástupy se zmenšovaly, a On se stával méně a méně populární, dokud Jej neukřižovali na kříži.

89 A jestliže my máme Ducha Svatého, pak to bude probíhat stejně tak, protože Duch Boží je ten stejný a lidé zůstávají ti stejní. Jistě tak.

90 Nu, shledáváme, že On si vzal tyto, aby dosvědčili, co se chystal udělat. Něco se opravdu musí stát, když si Bůh svolává své svědky. A to, co se On chystal udělat, my tomu říkáme ustanovení syna.

91 Ve Starém zákoně shledáváme, že když nějaký člověk měl velké království a měl syna narozeného ve svém domě, potom ten syn, samozřejmě, byl synem, jakmile se narodil. A přece neobdržel dědictví, dokud nebyl ustanoven za... adoptován do rodiny. Tomu se říká adopce. Nu, to zní podivně.

92 Ale, v tomto místě, podle mého názoru, letniční církve se dostala na scestí, nebo se zastavila, místo toho, aby šla kupředu. Nu, já jsem rovněž letniční. A kdybych neměl Ducha Svatého, nebyl bych zde přítomen a nemluvil bych o tom. A kdybych vás nemiloval, pak bych vám to neřekl.

93 Ale sledujte, když se narodilo dítě, ve staré ortodoxní rodině, dobrá, otec byl velice zaneprázdněn. A tak... syn byl synem od

narození.

⁹⁴ Dobrá, stejně tak letniční církev, jakmile se narodila nebo kterákoliv jiná církev, když se narodila do království Božího, stali se syny a dcerami Božími. Ale my jsme se u toho zastavili. Když letniční církev přijala dar mluvení v jazycích a výkladu, oni se v tom bodě zastavili. To nebylo vhodné místo k zastavení; to je vhodné místo k zahájení. Proč, všude máme plno nevyužitých zdrojů. Všechno je možné těm, kteří věří. Patří nám každé zaslíbení, které je v Bibli.

⁹⁵ Svízel je v tom, že nemůžeme přijít ke svému spoluobčanu v království Božím, k našim baptistickým a metodistickým bratřím. Nemůžete jim říci o božském uzdravení a o moci Boží; oni se ihned budou odvolávat na to, co o tom řekl Moody nebo co o tom řekl někdo jiný v minulosti, hledí dozadu.

⁹⁶ Můžeme říci našim letničním bratřím: „Dobrá, to co jsme obdrželi onehdy, před padesáti lety, když naši otcové...“ Nikdy se neohlížejte dozadu; hleďte kupředu. Hleďte kupředu. Věda to nedělá. Věda chce najít Boha dříve, než to učiní kazatel, nebudeme-li bedliví, pomocí svých výzkumů. Jistě.

⁹⁷ Nu, věda, asi tak před tři sta lety, jistý francouzský vědec řekl, dokázal to pomocí odvalování kola, na podobenství země, on řekl: „Jestliže člověk (dokázal to vědecky), jestliže nějaká osoba se bude pohybovat závratnou rychlostí pětatřiceti mil za hodinu, síla gravitace jej odtrhne od země.“

⁹⁸ Nu, připustili byste, že moderní věda by něčemu takovému naslouchala? Jistě ne. Vždyť se už pohybují rychlostí dvou tisíc mil za hodinu. A ani u toho se nezastavili; pokračují dál. A my se pokoušíme hledět dozadu, na to co někdo řekl.

⁹⁹ Všechno je možné těm, kteří věří. Máme nevyužité Boží zdroje v našich rukou, s cílem projevit Boha. Jsme syny a dcerami Božími. Když Bůh učinil člověka, On jej učinil bohem. Dal mu vládu nad zemí. Ale on o to přišel kvůli svému padlému stavu. Ale co bylo ztraceno v Adamovi, bylo navraceno v Kristu.

¹⁰⁰ On řekl: „Řeknete-li této hoře, ‚zdvihni se a vrz sebou do moře,‘ a nepochybovali byste v srdci svém, stane se jim tak, jak by řekli.“ Všechny věci! „O cokoliv byste žádali v modlitbě, věřte, že obdržíte a stane se vám.“ Amen. On nám přinavrátil vše co bylo v Adamovi ztraceno.

101 Ale dnes, my si myslíme, že nám postačí, když chodíme do církve, necháme se zapsat do seznamu, dáme se ponořit nebo pokropit, ať to je jakkoliv, a potřese si ruce ve shromáždění s pastorem. A potom přijdeme k letnicím. Přijmeme Ducha Svatého; On na nás spadne a my začneme křičet a oslavovat Boha. A moc Boží sestoupí a budeme mluvit v jazycích, naslouchat jejich výkladům, pronášet veliké citace a tak dále, a prorokovat. To zní velice pěkně, ale někde se zastavíme. To je pouze začátek. Jen pokračujte dál; pokračujte dál a dál a dál. Bůh se na vás spoléhá.

102 Když se tento syn narodil ve svém domě, ve skutečnosti to byl syn, syn svého otce. Ale nyní, co učinil tento otec? On neměl čas se věnovat pouze tomuto synovi; jeho podnikání bylo veliké. A proto si najal vychovatele, aby mu dítě vychoval, učitele. Hledal v zemi, dokud nenašel správného muže, protože to bylo jeho dítě. A přál si, aby bylo vychováno správně, jelikož to dítě mělo jednou zdědit vše, co mu náleželo. Proto hledal všude, dokud nenalezl toho vhodného muže, nikoliv nějakého z těch, kteří zapírají nos mezi očima, nebo: „Ó, tvé dítě je v pořádku,“ a ve skutečnosti není. A potom podává zprávu otci o pokroku dítěte. Nu, to bylo ustanovení syna.

103 Zdejší kazatelé chápou, a ví, o čem mluvím, o ustanovení za syna, jak Pavel psal ke Galatským a tak dále, ustanovení syna, ve Starém zákoně.

104 Myslím si, že to byl král Jakub, který přišel na ten nápad, překladatelé, když řekl: „V domě mého Otce mnozí příbytkové jsou.“ Dům byl vlastnictvím. A v domě otce... jako ve Starém zákoně, v otcovském domě bylo mnoho služebníků. A když jednal s těmi služebníky, neměl čas se věnovat svému synovi, a proto obstaral někoho jiného, aby jej vyučoval, nějakého dobrého člověka.

105 A právě to nám Bůh zde ukazuje, na příkladě toho, co se událo na hoře proměnění, zde On to koná Sám. Bůh nikdy nepožádá člověka, aby něco udělal, aniž by to udělal sám. Zapamatujte si to. Bůh nepožádá o něco, dokud by to Sám neudělal.

106 Tak dávejte pozor. Nu, když tento syn byl... začal chodit do školy, tento učitel chodil s tím synem, setrval s ním a podával otci zprávu o pokrocích syna. Jestliže syn byl liknavý a nebyl ve věcech svého otce, jak se potom vychovatel musel stydět, když se postavil před obličej otce a řekl: „Pane, pravím to s lítostí, ale tvůj syn neprosívá dobře. On prostě nechce... nechce se učit, nejeví zájem.“

107 Tak tedy, Bůh, když opustil tento svět, svou církev, zvolil vychovatele pro svou církev. Postaral se o vychovatele, někoho kdo bude upřímný, kdo řekne pravdu, správného vychovatele. To není nějaký arcibiskup nebo papež, nejvyšší tajemník. On poslal Ducha Svátého, aby byl dohlížitelem a vychovatelem církve. Ale my jsme přijali biskupy a všechno možné, aby byli vychovateli církve. To není Boží program. Duch svatý je našim učitelem. Duch Svátý je učitelem církve. My jsme přijali různé ideje, různé školy a teologické směry a tak dále, namísto toho aby nás vedl Duch Svátý.

108 Nu, z toho důvodu je církev dnes večer v takovém stavu. Je vedena lidmi, místo Duchem. Synové a dcery Boží jsou vedeni Duchem Božím. Duch Boží má vést církev. Nu, lidé si mohou mluvit cokoliv, ale pouze Duch Svátý vám řekne pravdu.

109 Nu, dnes večer, co si myslíte, jak se musel cítit Duch Svátý, když předstoupil před Otce a řekl: „Otče, ó, tvoje církev. Hm. Víš co? Tvoje církev, polovina z nich už ani nechodí do nedělní školy. Ne, protože ve středu večer se hraje ‚Máme rádi Zuzanu‘ (nebo něco podobného v televizi). Oni si oblíbili věci tohoto světa více, než by milovali oslavování moci Boží.“ Jistě.

110 Nemám nic proti televizi. Jsou tam hezké věci. Ale když křesťan zůstane doma a vynechá shromáždění, aby mohl vidět nějakou hloupou hru tohoto druhu, pak se přihodilo něco zlého v životě takové osoby. Duch Svátý se někde vytratil. Nejste v povinnostech Otce.

111 Co si myslíte, že asi řekne Otcí o svých dcerách, svých dětech, když se postaví před Otce, že jeho milé dcery se nemravně oblékají, že chodí v tom, čemu se říká šortky? Jeho dcery...

112 Řekl jsem nedávno něco jedné ženě, a ona mi řekla, ona řekla: „Poslyš, bratře Branhame.“ Setkal jsem se s ní v zadní části budovy. Ona řekla: „Poslyš, bratře Branhame, nenosím šortky.“

Řekl jsem: „To je velice dobré.“

Ona řekla: „Nosím dámské kalhoty.“

Řekl jsem: „To je ještě horší.“ Jistě.

113 Bible praví, že je ohavností před Bohem když si žena obléká mužský oděv. Bůh se nemění. On učinil muže, aby vypadal jako muž, a ženu, aby vypadala jako žena. Ale dnešní muži to jsou padavky, neví, jak se sluší oblékat. Jistě. A ženy, dcery Boží, kouří cigarety, je to největší sabotáž, jaká se kdy stala na světě.

114 Nebojím se toho, že Rusko dá výprask Americe. Amerika si ho způsobí sama. Drozd, který klová do jablíčka, mu neškodí; je to červ v dužnině, který je usmrcuje. A v tom vězí problém dnešních církví a národa. To působí hřích v dužnině... vzdálení se od Boha.

115 Jistá paní mi řekla; ona řekla: „Bratře Branhame, přece takové šaty už nedělají. Musíme nosit takové, jaké mají.“

116 „Sestro, ale přece ještě prodávají látky a šicí stroje. Nemáte žádnou výmluvu.“

117 Co se to děje? To je nečistý duch, který se jich zmocnil. Pro naše letniční sestry bývalo stříhání vlasů špatností. Nyní jste na něco narazili, že ano? Co se to stalo? Některé se vymlouvají, že mají bolesti hlavy, veliké bolesti.

118 Víte, Bible praví, že žena, která si stříhá vlasy, zlehčuje svého muže. Necudná žena... neměl by ani s ní žít. Nechci tím říct, že není poctivá; ale chci tím říci, že na tom má vinu satan a rovněž zbabělí kazatelé, takovým se více sluší být pasáky vepřů místo kazateli, oni jsou přece povinni lidem říci o tom pravdu, aby věděli co je správné. Je to tak, bratři?

Kdysi jsem měl starého metodistického přítele, který zpíval takovou písničku:

Ztrácíme zábrany, ztrácíme zábrany; děláme kompromis s hříchem. Ztrácíme zábrany, ovce zmizely; ale odkud se vzali kozlí?

119 Co se to děje: ztrácíme zábrany, staromódní normu Ducha Svátého, která vede církev a uvádí ji do veškeré pravdy. Nu, to je holá pravda. To možná zní zaostale; to možná trochu raní.

120 Víte, když jsem byl malým chlapcem... je určitá věc, kterou ještě dnes nesnáším, je to ricinový olej. Stačí, že ho jenom ucítím, a je mi z toho nanic celý týden.

121 Když jsme byli malými dětmi, maminka chodívala tam kde... do jistého obchodu, k řezníkovi, aby nakupovala vepřové kůže. A ona to vařila... vlastně pekla na starém pekáči, a stopila z toho sádlo, na kterém upekla „Motyčkové placky,“ říkali jsme jim kukuřičné placky. A pěstovali jsme tečkovaný hrách a tuřín, a to bylo docela slušné jídlo.

122 Ale, když jsme mívali oběd, snídani nebo večeři, pak jsme... každou sobotu večer jsme se všichni koupali. Vzpomínám si, jak maminka nás všechny přivedla, měla takovou starou vanu z cedrového

dřeva. A začala od nejmladšího, který se koupal první. A bylo nás deset. Já byl poslední, v té stejné vodě, přilili tam trošku teplé. A potom, všichni jsme ve škole dostali láhev ricinového oleje. Ó, když přišla řada na mne, držel jsem se za nos. Řekl jsem: „Mami, mami, prosím, nedělej to. Ó, je mi z toho zle.“

123 Vzpomínám si na svou malou jižanskou maminku, ona říkávala: „Koukej Billy, jestliže ti z toho nebude zle, pak ti to vůbec neprospěje.“

124 A takovým způsobem já zvěstuji evangelium. Jestliže je vám z toho zle, snad to alespoň povzbudí vaše zažívání Bible, a pohnete sebou kupředu. Jistě. Jistě. Nám je zapotřebí staromódního evangelia; nám je zapotřebí síly Boží, Ducha Svatého, a celý Hollywood a televizní hvězdy budou ty tam.

125 Víš co ty, dámo, rád bych ti něco řekl. Za okamžik se chystám i na muže. Ale, paní, chci ti něco říci. Víš o tom, že se tě zmocnil nečistý duch? Copak nevíš, že když se ta malá paní ukáže na ulici celá v sexy oděvu, nevíš, že taková žena se bude zodpovídat za spáchání cizoložství? Ona může být čistá jako lilie, vůči svému snoubenci nebo manželu. Ale Bible praví... Ježíš řekl: „Kdokoliv pohledí na ženu k požádání jí, již zcizoložil s ní ve svém srdci.“

126 A potom, jestliže se takto oblékneš, a hříšník na tebe pohledí takovým způsobem, v den soudný se bude zodpovídat za spáchání cizoložství, ale s tebou. Bude to tvoje vina, neboť ty ses takto před ním předváděla. Možná zítra večer už sem nepřijdeš, ale musíš to uslyšet alespoň tentokrát, ano. Řekl jsem. To souhlasí. To způsobuje ďábel, nečistý duch.

A co si myslíš, že si myslí Duch Svatý, když předstoupí před Otce a řekne, že jeho děti jednají takovým způsobem?

127 Před léty na jihu kde prodávali černochoy do otroctví... to nikdy nebylo správné. Nikoliv, přátelé. Bůh učinil člověka. A člověk učinil otroky. A oni přicházeli a kupovali tyto ubohé lidi, jako vy kupujete kupón na ojeté auto, dostávali takový kupón a prodávali je. Byli takoví nákupčí, kteří si přicházeli tyto lidi prohlížet. A brali veliké a statné muže od jejich manželek, a křížili je se statnějšími ženami nebo naopak, a tak docílili kvalitnější otroky.

128 Vzpomínám si, jak Abrahám Lincoln položil svůj klobouk a zabušil takto pěstmi a řekl: „To je špatnost a jednou na to zaútočím.“ Dej nám znovu, Bože, prezidenta jako byl Abraham Lincoln. Ano. Když to řekl, bylo to správné.

129 Vzpomínám si, jak jsem byl jednou v Illinois, vstoupil jsem do muzea. A spatřil jsem jistého barevného muže, který tam přišel, na spáncích a vzadu na hlavě měl sotva patrný lem vlasů. Rozhlížel se po muzeu, a za chvíli se zastavil a zahleděl. Couvl kousíček dozadu, začal plakat, a slzy kanuly po jeho tvářích. Modlil se. Pozoroval jsem jej několik minut; stál jsem blízko něj; oslovil jsem jej: „Jak se máš, strýčku?“

On řekl: „Jak se máš?“

Řekl jsem: „Jsem kazatel.“ Řekl jsem: „Jsem zvědav, proč ses modlíš. Co tě tak dojalo?“

On řekl: „Pojď sem.“

Pohleděl jsem, a tam pod sklem ležel nějaký oblek. Řekl jsem: „To je oblek, nevidím na něm nic tak nadmíru zvláštního, aby to bylo důvodem k takovému vzrušení a k modlitbě.“

130 On řekl: „Ale jen se koukni. Já mám na sobě ještě stopy otrockého pásu.“ Řekl: „A to je krev Abraháma Lincolna; a krev Abraháma Lincolna sňala ze mne otrocký pás. Copak by tě to taky nedojalo?“

131 Couvl jsem, a řekl: „Jestliže krev Abraháma Lincolna způsobila u otroka takové dojetí, díky tomu, že s něj sňala otrocký pás, co potom způsobí krev Ježíše Krista, když je nad církví, která tvrdí, že je znovuzrozena, zvěstována ve své moci. Co by měla způsobit?“

132 Jednou byli... [Prázdné místo na pásku]. Brali bič a šlehali je, aby je přinutili pracovat. A všimli si na této konkrétní plantáži jistého mladého muže. Nemuseli jej šlehat. Bratři, on měl hrud' vypnutou, pozdvihnutou hlavu a pilně pracoval.

A nákupčí řekl: „Chtěl bych koupit toho otroka.“

„Ó, ale,“ řekl majitel, „ten není na prodej.“

On řekl: „Dobrá, ale on se tak liší od těch ostatních.“

Řekl: „Ano, už jsem si na to zvykl.“

„Dobrá,“ řekl, „domnívám se, že je jejich partákem.“

Řekl: „Nikoliv, je obyčejným otrokem.“

On řekl: „Dobrá, ale snad mu dáváš lepší jídlo než těm ostatním.“

On řekl: „Nikoliv, všichni jí spolu na galeji.“ [Jídelna otroků - překl.]

On řekl: „Proč se tedy tak odlišuje od těch ostatních?“

133 A majitel řekl: „Byl jsem i já zvědav po dlouhou dobu. Ale nakonec jsem zjistil, že jeho otec v jeho domovině odkud pochází, je kmenovým náčelníkem. A tak, i když je zde příchozím v cizí zemi, vzdálen od svého domova, ale je si vědom toho, že je synem krále. A podle toho se i chová.“

134 Bratře, sestro, jestliže Afričan v cizí zemi, se může chovat, jak se sluší na královského syna, copak bychom se i my neměli, jakožto synové a dcery Boží, chovat se s ohledem na to, že naším Otcem je Král? Potom by se ženy měly oblékat, jak se sluší dcerám Božím. Jistě.

135 A muži... ó, aj. Každý muž, který dovolí manželce chodit v šortkách a kouřit cigarety, můj úsudek o takovém muži je nevalný. Tak je to. On by měl být hlavou svého domu. To ukazuje, kdo je tam pánem. Přesně tak to je. Ano.

136 Mužnost se neměří svaly; to je zvířecí. Mužnost se měří charakterem. Viděl jsem muže, kteří měli sto kilo a samé svaly, ale nebyl v nich ani gram mužnosti. Dokázali vytrhnout dítě z náruče maminky, a znásilnit ji. To není muž; to je zvíře, to je tyran. Muž, to je charakter. Nikdy nebylo takového muže, jako Ježíš Kristus.

137 Ale Bible praví, že na něm nebylo žádné krásy, které bychom mohli být žádostiví. Byl to snad malý, nenápadný chlapík se shrbenými zády a tak dále. Jako ten, od kterého každý odvrací svou tvář. Ale nebylo tu charakteru, který by se podobal Jemu. To znamená pravý muž. To se neměří lidskými svaly, ale vytahanými koleny u kalhot následkem modlitby. Takovým způsobem lze hodnotit muže, podle jeho charakteru. To je pravda.

138 Ó, jak se musí Duch Svatý červenat, když předstoupí před Otce a musí říci: „Víš co? Tvoji služebníci dělají kompromisy. Začali mluvit: ‚Dny zázraků už pominuly. Neexistuje žádné božské uzdravení. Není zapotřebí žádných výkřiků, nebo mluvení v jazycích a darů. Budme pouze církví.‘ Takto odtrhli v církvi celou slávu od moci, a proměnili to v nějaký druh organizace.“

139 To všechno může být dobré. Dokud organizace stojí v moci Boží, Bůh žehnej této organizaci. Z toho důvodu jsem dnes letničním, neboť si myslím, že v tom je více Boží moci, než v kterékoliv jiné organizaci, kterou jsem kdy viděl. Ale když letniční síla opustí letniční církve, půjdu i já s ní. Vskutku, opravdu. Stůjte při Bohu.

140 Když Izraelští následovali, oni následovali Ohnivý Sloup. Pokaždé když se zastavil, oni tábořili přímo pod ním. Martin Luther byl tím prvním, který spatřil, jak ten oheň opustil římskou církev. A on vyšel ven s ohněm ospravedlnění. „Spravedlivý z víry živ bude.“ On postavil svou organizaci, vydal všechny své zásady víry a udělal za nimi tečku, dost a nic víc. „To je všechno. Věříme, že to je luterán.“ A okamžitě ten Ohnivý Sloup se začíná vzdalovat. Luther jej nemohl nadále následovat. Proč? Neboť zabředl do zásad víry, které sám ustanovil. Církev byla zorganizována. Všechno kolem ní.

141 Uviděl to John Wesley. Posvěcení, druhé dílo milosti, a už vyšel ven. A zapálil tím svět, přinesl ospravedlnění do Anglie a Ameriky. Všichni význační muži... jedno z největších probuzení, které jsme kdy měli, bylo to za Wesleye, považuje se za jedno z největších, jaké jsme kdy měli.

142 Ale co oni učinili s tím, když našli posvěcení? Postavili pod tím svou organizaci a napsali perem: „My metodisté věříme tomu a tomu, tomu, tomu“ a ukončili své učení tečkou. „To je čemu věříme.“

143 Anděl Páně se pohnul kupředu. Ovšem, metodisté nemohli s ním. A spatřili to letničnící: křest Duchem Svatým, obnovení darů. Pospíšili si co nejrychleji, opustili metodisty a nechali je ve stínu; svátostní poutníky, Nazarejce, a ty, kteří nechtěli jít s nimi; a šli s tím kupředu. A když... ihned potom... co se nyní stalo s letničnícími? Postavili si takový malý klub.

144 Ale Ohnivý Sloup je opustil. Následujme Jej. Vezměme naše sbory, naše bratry, vezměme luterány, baptisty, metodisty. Letnice, pravím vám, to není organizace; Letnice to je zkušenost. Já byl baptistou, ale obdržel jsem letničnící požehnání. Zde jsou metodisté a luteráni a všichni mošní, kteří obdrželi Ducha Svatého; katolíci, židé, bezvěrci, všechno co přijde a uvěří v Pána Ježíše Krista a přijme Jej v plnosti jeho moci.

145 On je vychovatelem církve. On jediný. Nechť Duch Svatý žije v církvi a proklestí cestu. Tehdy budete mít opravdová shromáždění. Poslouchajte svého pastora, nechť on ne... hleďte, pokud vám dábel nezabrání v tom, abyste spatřili tu ryzí Boží věc, pak se vás pokusí strčit a strhnout do takovéto věci: udělá z vás fanatiky. Nemusíte být fanatiky. Je přece tolik toho ryzího a pravého, že zrovna nemusíte být fanatiky. Aj, celé letničnící nebe je plné takových věcí.

146 Ale poslouchajte svého pastora, Bohem poslaného muže,

učitele, který vám řekne přesně to, co máte učinit, protože je pomazán Duchem Svatým. A pozorujte jej; on se přidrží právě Slova. Přesně toho, co stojí v Písmu, on se toho přidrží. A Bůh tomuto Slovu požehná. Nejsem zvědav, kde to bude; On tomu požehná, neboť tak zaslíbil. Jistě. On u toho setrvá.

147 Stůjte ve Slovu. A Slovo je život. A pokaždé když přijmeš Slovo, přijímáš život. Přijmi Ho do svého srdce, a věř mu jakožto svému vlastnictví. Každé zaslíbení je tvoje. Bůh ti dal šekovou knížku, když přijmeš Ducha Svatého, se jménem Ježíš na konci, ohledně každé věci, po které zatoužíš. Copak se ji bojíš vyplnit?

148 „Proste o co chcete ve jménu Mém, Bůh vám to dá.“ Mám to rád. Ó, aj, stůjte na tom s neochvějnou vírou. Proste a věřte, a stane se vám. To je správná cesta.

149 Nu, když otec předstoupí před, když vychovatel předstoupí před Otce... nu, zapamatujte si, On nechce mít nějakého člověka, který by něco manipuloval a „dobrá, chci ti říci, že to je dobrý chlapík. Je to dobrý přispěvovatel v církvi a nemůžeme jej jen tak škrtnout ze seznamu Diakonů, i když je tři nebo čtyři krát ženatý. Nemůžeme to prostě udělat, protože, kdybychom to udělali, on je hlavní oporou církve.“ On je překážkou církve, samozřejmě.

150 Dnes nám je zapotřebí pravá, ryzí, očištěná a Duchem Svatým naplněná církev vedená Duchem Svatým, připravená, naplněná a pomazaná Svatým Božím Duchem. Ano, přátelé. Jsem si jist tím, že když to opomeneme kázat, Bůh si vzbudí baptisty a presbyteriány nebo někoho jiného, který to činit bude. On to opravdu učiní, protože On bude mít církev bez vrásky a poskvrny. On to udělá.

151 A tak, bratři, vzpamatujte se, povstaňte z prachu a vzpamatujte se, a vejděte na tu grandiózní, starou cestu evangelia a pochodujte cestou kupředu. Nic jiného vám nezbyvá: „Vzhůru bratři k boji.“ Není čas na to, abychom byli zemdlení nebo pohodlní, vykročme tedy směrem ke království Božímu.

152 Nu, shledáváme tedy... a co jestliže ten chlapec byl hodný? Ó, s jakou radostí vychovatel předstupoval před Otce a pravil: „Otče, jsem tak rád, že ti to mohu říci. Víš, ten tvůj chlapec je úplně takový jako ty. Víš, on čte Tvé Slovo a praví, že ono mluví ryzí pravdu. Tohle řekl přece můj Otec a můj Otec nemluví lež. Věřím tomu přesně tak, jak On to řekl.“

Ó, Otec určitě řekl: „To je můj synek.“ Vidíte? Nu, takové si nás Otec

přeje mít.

153 Nu, jestliže se chlapec narodil (teď poslouchejte), jestliže se chlapec narodil doma jakožto syn, jakmile se nestal tím správným synem, neřídil se otcovskými pokyny, nebyl ve věcech svého otce, ten chlapec byl vždycky synem. Ale nikdy neobdržel žádné dědictví. Věděli jste to? On neobdržel dědictví. Stal se z něj vyvrhel. I když zůstával nadále synem.

154 A když obdržíš Ducha Svatého jsi synem Božím, nebo Boží dcerou. To je docela pravdivé. Nejsi-li však Bohu poslušný, nechodíš ve Světle, ve Slovu, nevěříš Bohu, potom nemáš žádné dědictví. Ano, Bůh to ještě i nyní dělá přesně tak.

155 Všimněte si toho. Nu, co když se chlapec ukázal pravým džentlmenem? Miloval svého otce. Měl zájem o to, aby byl ve věcech svého otce. Byl rád, když všechny vinice byly v pořádku, každý člověk na svém stanovišti. A potom narazil na člověka, který se vyhýbal povinností. Přišel k němu, položil svou ruku na jeho rameno a řekl: „Otče, on jednou spatřil muže, který se vyhýbal svým povinnostem a přišel k němu, dal mu ruku na rameno a řekl: ‚Pane, vždyť jsi služebníkem mého otce.‘ Vidíte? A začal... přesně tak, jak bys to učinil ty.“

156 Ó, řekl otec: „Víš, já opravdu miluji svého synka. To je můj syn.“ Zde v Americe tomu říkáme, že jablko nepadlo daleko od stromu, víte? „To je můj chlapec. Jsem na něj hrdý.“

157 Víte co se stalo potom, až ten syn dospěl do určitého věku? Ten chlapec byl do této rodiny adoptován. Co oni učinili? Vzali jej na nějaké veřejné místo, oblékli jej do jistého zvláštního roucha a konala se ceremonie. A všichni lidé z města se shromáždili a přihlíželi. A sledovali toho chlapce, a otec provedl ceremonii adopce. Potom... ó, nenechejte si to ujít. Poté, když syn byl adoptován, jeho jméno na šekové knížce platilo stejně tak dobře, jako otcovo.

158 A to je stav, do kterého si Bůh přeje dostat svou církev. Jen řekněte této hoře: „Pohni sebou“ a ona sebou pohne. Autorita! Synové Boží! Celé stvoření žádostivě očekává zjevení synů Božích, očekává na tu chvíli, kdy s nemocí se bude jednat takto: „Vstaň!“, a stane se to. Slepý obdrží svůj zrak. Hluší a němí; nyní se za ně modlíme, ale potom budete přikazovat. Není přece psáno: „Znamení pak ti kteří uvěří, tato míti budou, za nemocné modliti se budou.“ On řekl: „Dábly vymítati budou.“ Nikoliv: „Já“, nýbrž: „Oni.“

159 „Řeknete-li této hoře (nikoliv: ‚řeknu-li já‘)... řeknete-li této hoře, ‚vrz sebou‘ a nebudete-li pochybovat ve svém srdci!“ Co je nám zapotřebí, je adopce. Synům a dcerám je zapotřebí adopce.

160 A jak může církev, (letniční církev, a metodisté a církev baptistů) být adoptována dokud se nenaučí kázně? Nejdřív se musíme ukáznit. Bůh nemůže svěřit tuto moc církvi. Nedovedeme si ani představit, co by z toho vzniklo.

161 Jak může otec důvěřovat svému obchodu, když tam bude mít chlapce, který může celé jeho dědictví pokazit? To je nemožné. Církev se musí dostat do stavu ukáznění. Bůh na tom právě pracuje: na kázni.

162 Nu, on vzal toho syna a provedl obřad. A řekl: „To je můj syn, adoptoval jsem jej do své rodiny. Cokoliv řekne, stojím za tím.“

163 Nu, Bůh zrovna toto učinil s Ježíšem. On konal přesně to, co On od něj požadoval. Ježíš se Mu líbil. A On jej vzal a zároveň tři pozemské svědky, Petra, Jakuba a Jana (víru, naději a lásku) a přivedl dolů Mojžíše a Eliáše, aby byli svědky této veliké adopce. Co vlastně učinil? Bible praví, že se proměnil. A jeho roucho se zaskvělo jako slunce, zvláštní to roucho. Amen. Zvláštní roucho, zvláštní pomazání!

164 A když pohleděli nahoru, užřeli Jej, jak se skví ve slávě Boží. A hlas řekl: „To je můj milovaný Syn; toho poslouvejte.“ Ó, aj!

165 A co Bůh chce dnes večer učinit s církví, s jednotlivci? Rád by někoho našel. Hledá... Duch Svatý pátrá po někom. Chce jej vzít na určité místo, promluvit k této osobě, pomazat ji a dát ji něco zvláštního, velikou sílu a dary, aby konala Jeho vůli a činila Jeho vůli.

166 Ale jak to může docílit, když neustále musí přicházet a říkat: „Ó, to je hrozné. Oni jdou za tím. Oni jdou za bludem. Nechodí do sboru. Oni...“ Pohledte v jakém stavu, je církev.

167 A tak, jestliže to Bůh nemůže učinit s tělem, vybere si jednotlivce a učiní to. Bůh může z těch kamenů vzbudit děti Abrahámovi.

168 Všimněte si, jakmile se uskutečnila ta první nadpřirozená věc, Petr se zachoval jako dnešní svět. Jakmile se stalo něco nadpřirozeného, veliký zázrak... ano, přesně tak jako za dnů Mojžíše, tam se nacházel smíšený dav.

169 Mojžíš se ubíral tam do Egypta. A co se stalo, když tam přišel? Učinil několik zázraků. A když je učinil, sešli se dohromady věřící

s nevěřícími, protože zázraky podněcují lidi. A tam uprostřed nich se nacházel smíšený dav, a právě ten smíšený dav poskvřnil tábor. Amen. [Nevýrazná slova]... nebo co?

¹⁷⁰ A právě tato věc zruinovala Izrael, když putoval, smíšený dav. A jestliže to není přesný obraz toho co se děje dnes, pak tomu nerozumím. Smíšený dav, věřící a nevěřící promíchaní... A oba jsou v církvi, pokud Jej přijmou, a dají se pokřtít, a že to docela stačí. Bratře, před pohřbem bys měl umřít. Smíšený dav.

¹⁷¹ A Petr byl z toho celý bez sebe. Jakmile uviděl ten nadpřirozený jev, vyrazil ze sebe, řekl: „Udělejme tu tři stánky,“ rychle. Totéž co učinil Luther, to učinil Wesley a rovněž naši letniční bratři, my všichni.

¹⁷² „Ó, uděláme letniční *to*, a letniční *to*, a letniční *to*. Uděláme naši organizaci. A, tito věří, že On přijde na bílém koni.“

„Dobrá, ale my nikoliv. My věříme, že přijde na bílém oblaku.“

„Dobrá, ať si tedy jdou; nejsou z nás.“

¹⁷³ Ó, je to tak. Uskutečnila se nadpřirozená věc. A hle, zde přicházejí... Pán dá nějaké dary a pošle nějaké muže, našeho vzácného bratra Tommy Osborna a bratra Robertse a ty další. A když oni vyšli a stalo se něco nadpřirozeného, lidé nemohli ve svých organizacích vydržet, a vyrazili kupředu. A ihned potom udělali pozdní dešť a raný dešť, a prostřední dešť a vnější dešť, a ó, aj; deště, deště, deště, deště.

¹⁷⁴ Co to znamená? Stala se nadpřirozená věc a smíšený zástup zahájil své. Jistě. Podněcuje to lidi. Smíšený zástup šel s ním.

¹⁷⁵ Teď poslyšte. Zatím co Petr ještě mluvil, on ještě mluvil: „Postavme tu tři stánky; jeden pro Mojžíše, jeden pro Eliáše a jeden pro Ježíše.“

¹⁷⁶ A ještě před tím než s tím byl hotov... poslyšte co o tom praví Písmo: „Zatím co ještě mluvil, hlas z nebe promluvil a řekl: ‚zapomeň na to.‘ (Jinými slovy: ‚To je můj milovaný Syn. Toho poslouchajte.‘) Neposlouchajte Mojžíše.“ Jak se z toho raduji. Jsem tak rád. Mojžíš představoval zákon. Zákon nemohl nikoho zachránit. Zákon to byl policajt. Zákon tě potupil a dal do žaláře; nemohl tě odsud dostat. Milost tě odsud vyvedla. Ale zákon tě vsadil do žaláře; on tě potupil. Milost tě vyvádí ven.

¹⁷⁷ Potom řekl: „Postavím zde další stánek. Postavíme jeden pro ty všechny, kteří chtějí dodržet zákon, ať tam chodí. Ti, kteří dodržují

zákon, tam budou mít svou organizaci. Potom budeme mít rovněž ty, kteří věří prorokům.“

178 Co tedy představoval Eliáš? On představoval Boží spravedlnost. To byl mocný prorok. On vystoupil na vrcholek hory. Hospodin jej tam poslal. Někdo se začal plést do Božích záležitostí, pravit mu kam má chodit a co dělat.

179 A Eliáš povstal a řekl: „Jsem-li muž Boží, nechť sestoupí oheň z nebe a pozře je.“ A sestoupil oheň a pozřel těch padesát. Ano, lidé přišli a oznámili to králi.

180 On řekl: „Ó, co to bylo, to možná způsobil blesk v bouřce, víte, nebo něco takového. Byli zasaženi bleskem. Pošlu dalších padesát.“

181 A tak poslal dalších padesát a Eliáš povstal a řekl: „Jsem-li mužem Božím, nechť sestoupí oheň z nebe a pozře je.“ A tak dalších padesát zmizelo. To nebyla tehdy žádná bouřka, vidíte. Vidíte? Oni to nemohli pochopit. Ale to byla Boží spravedlnost.

182 Nechci Jeho spravedlnost. Nechci Jeho zákon. Chci Jeho milosrdenství. Úpěnlivě prosím o milosrdenství. Ó, Pane, nebuď mým soudcem podle nějakého zákona. Byl bych zavržen; neobstál bych. Nejednej se mnou podle své spravedlnosti; musel bych být... musel bych jít do pekla, neboť jsem hříšný. Ale, Pane, projev vůči mně milosrdenství, svou lásku, svou milost.

183 Bůh řekl: „To je můj milovaný syn. Toho poslouchajte,“ (nikoliv Mojžíše, nikoliv spravedlnost, nikoliv zákon). Ale Toho poslouchajte; On má pro vás milost. On má pro vás dary. On vstoupil na výsost a dal dary lidem. A Bůh jedná přesně podle toho, jak jednal se svým Synem, když jej tam adoptoval.

184 „Nyní, jinými slovy, neposlouchajte více mne. Jsem Bůh. Ale adoptoval jsem svého Syna. Nikdo nemůže přijít k Otci, pouze skrze Syna. Toho poslouchajte.“ Ó, aj, jak Bůh chce v této době vzít církve a adoptovat ji. On ji dává narození; nyní ji chce adoptovat. Ale my se nechceme utišit. Jestliže se něco pohne mezi metodisty, baptisty, nechceme s tím mít nic společného. Pohne-li se něco v jiné církvi, druhá nechce s tím mít nic společného. To je vytáčení a vykrucování se. Proč? Kvůli smíšenému zástupu. Stále platí to stejné.

185 Dnes nám je zapotřebí abychom se spolu sešli na modlitební shromáždění a setrvali v tom, dokud Bůh nepošle adopci Ducha Svatého, dokud nesestoupí Duch Svatý a neumístí v církvi apoštoly,

proroky, učitele, evangelisty a pastýře. To je nám zapotřebí. To je zapotřebí církvi. Nebude dělat kompromisy; zůstane věrná Slovu, bude církví, která nebude flirtovat s tímto světem, církví, která nebude mít co do činění s hříchem, která se k hříchu obrátí zády a bude kráčet ve svatosti a nádheře Boží, bude žít pro Boha. Ať žije nebo umírá, přece na tom nezáleží, pokud to je pro Boha. Copak na tom záleží?

186 Bůh se to snaží dostat do církve. On se o to pokouší. On to dělá teď a dělal to i dříve za tím účelem, aby ukázal lidem, že to dělá. A proč je tomu tak, že když Bůh potřeše těmito dary před církví, a církev jak jsem řekl minulého večera, jako dítě té ženy v deseti centovém obchodu dělá dojem, že tomu vůbec nevěnuje pozornost.

187 Pátek, sobota, neděle pondělí, úterý, pět dnů... toto veliké, obrovské místo zde, a máme dvě stě prázdných míst k sezení v posluchárně pro 1200 lidí. Hlad a žízeň po spravedlnosti... vidíte, co tím míním říci? Nechci vás hubovat, nýbrž jenom přinést pravdu. O to se jedná.

188 Víte co se to děje? To je kvůli tomu, že lidé přicházejí do církve. Lidé v současné době se chtějí pobavit. Oni byli... Američané si tolik potrpí na zábavu, že to jednoduše musí mít. Je to pokrm pro jejich ducha. Je to duch zábavy. Musíte je pobavit.

189 Bůh nemá zájem bavit lidi. On lidi kárá. Soud se začíná od domu Božího. A když nastává taková doba, kdy církev musí mít večírky při polévce, a tance a karetní hry a různé jiné nesmysly jako dobročinný bazar, aby měli z čeho zaplatit kazatele, nechť se Bůh smiluje nad takovou církví. Jistě, tak.

190 Nám je zapotřebí Ducha Svatého v síle a v adopci, aby naše služba mohla promluvit. Amen. Ale jestliže lidé přijdou s úmyslem jen se na něco podívat, spatřil nějakou službu. „Zde tento bratr má nějakou službu.“

Oni nad tím mávnou rukou a řeknou: „Ó, ano, to je opravdu hezké. To je v pořádku. Ó, ano, kam půjdeme zítra?“

191 A ještě něco, hledte. Už to vůbec nepoutá jejich pozornost. Oni už prostě viděli tolik dobrodiní Božího, že se od toho vzdalují, jen tak nahodile.

192 Vzpomínám si na starou anglickou historku. Vypráví se, že byl jednou jistý muž, který četl o moři, o jeho nádheře, o jeho velkoleposti, jak je slané, o jeho slaných vlnách, které poskakují a jak tam rackové

poletují. A jaká že je to nádhera; on moře nikdy neviděl. A pak jednou měl dost peněz, aby se mohl na moře zajet podívat. Projížděl vnitrozemím, až se dostal k pobřeží. A setkal se se starým námořníkem (takovým mořeplavcem), který přicházel od moře.

A on řekl: „Kam jdeš, člověče?“

193 Ten řekl: „Ó, četl jsem tolik o moři. Teď chci uvidět moře. Chci se na to podívat svýma očima, na jeho nádherné velkolepé vlny, jak se převalují a veliké, slané, bílé solanky. Chtěl bych nadechnout do svých plic toho slaného vzduchu, a naslouchat skřehotání racků a tak dále.“ Ó, on byl v tak povznesené náladě u vědomí, že spatří ten veliký útvar, jakým bezesporu tato veliká voda je.

194 A tak ten starý námořník na něj pohledl a řekl: „Nu, narodil jsem se zde před padesáti léty. Nevidím zde nic tak pozoruhodného.“ Vidíte? On zde toho tolik viděl, že se mu všechno stalo bezvýznamným, neskýtalo to pro něj už žádnou nádheru. Prostě na tom nic nebylo. On tam jednoduše stál, kolébal se na vlnách, ba aniž tomu věnoval pozornost.

195 Přesně v takovém stavu vzhledem k Bohu se octla církev. Pozorujeme Ducha Božího, jak přichází v probuzeních, chce lidmi otrást a pozdvihnout je z invalidních vozíků. A chromí chodí a slepí vidí, a Duch Boží se vlévá do shromáždění a rozpoznává myšlenky jejich srdcí. A veliké prorocké věci jsou oznámeny a pokaždé jsou perfektní, přesné. A církev praví: „Nu, to je v pořádku.“ A žvanec žvýkačky v ústech, a klidně u toho sedí, podívejte. „Ano, tak se věci mají. Ale zítra budeme koukat na ‚Suzie‘, a nepůjdeme... vidíte? Kazatel nás sice za to napomíná. Ať si to jen dělá. Půjdeme beztak do jiné denominace, bude-li nás napomínat. Půjdeme a připojíme se... jestliže nás vypudí z Církve Boží, půjdeme do Sborů. A jestliže nás vypudí ze Sborů, půjdeme k jednotářům, dvojičným. A... když nás vyženou od dvojičných půjdeme k trojičným. Přece máme dost místa kam jít, hleďte.“

196 Jistě, je dost prostoru. Ale, můj bratře, ať máš hlavně prostor pro Krista, jen chceš-li k němu přijít. Ó, Bože, buď milostiv dnešní církvi. Po dnešním shromáždění se zastavím, neboť nechci vás proti sobě popudit. Ale chtěl jsem jen využít tyto večery k tomu, abych vám tyto věci dostal do hlavy, abyste si uvědomili, že církev je v hrozném stavu. Opravdu je. Naše horlivost... jsme těžkopádní, víte, nedbalí. Bůh si nepřeje, abychom takoví byli. On si přeje abychom...

Uvažuji o tom:

*Nemluvte v truchlivých číslech mně
život že pouze prchavým snem je!
Že duše mrtvá jest a dřímá kdes
a věci že nejsou skutečné.
Život je opravdový! Je to skutečnost!
Hrob jeho cílem není přec!
Prach jsi, a v prach obrátíš se,
toť ne o duši byla řeč.*

Líbí se mi obzvlášť tato sloka Žalmu života:

Životy velkých vzpomínkou jsou nám,

(Pavel, Petr, Jakub, Jan)

*že i my můžeme ušlechtilé žítí,
a odcházejíce, za sebou zanechat
na písku času stopy, jenž se třpytí;
Stopy, které snad třeba někdo jiný,
ze zbytků svých sil žitím jenž pluje,
bratr, trosečník, ubohý,
když spatří je, na srdci pookřeje.*

197 Kolik opilců spatří stopy jiného opilce, který se obrátil a žil svatým a zbožným životem? Kolik žen se vzchopí, když spatří královskou ženu, jak se postaví, oblečena jako žena, jednající jako žena, chodící do shromáždění a její celé srdce je odevzdáno Bohu. A tehdy jsi zapečetěn. Tehdy jsi poznamenán. Všichni vědí, kdo jsi.

198 Jsi solí země, ale jestliže sůl ztrácí svou chuť, už se nehodí na nic, nýbrž aby byla vyvržena pod... a pošlapaná.

199 Bože, modlím se: „Dopřej letniční církvi, aby mohla žít.“ Dovolte, aby vás přivedl do takového stavu... přál bych si, aby to učinil právě zde dnes večer. Přál bych si, aby vzal tuto skupinu zde dnes večer a adoptoval nás, adoptoval nás za své syny a dcery. Narodili jsme se jako jeho synové a dcery, ale nechť nás za své syny a dcery adoptuje. Jaké mohutné shromáždění by se z toho rozvinulo. Jak by Bůh ustanovil zrovna dnes večer dary, které... jakže, pozítří v této

době, něco... všichni, kteří jsou zde kolem nás, by věděli, že se něco děje, zde v této školní budově. Opravdu ano. Oni by to věděli, neboť Duch Boží by ožil uprostřed lidí.

²⁰⁰ Ó, jak bych si to přál. Přejete si to rovněž vy všichni? Nezlobte se na mne, že jsem byl na vás trošku drsný. Ale jak jsem vždy říkal, můj bratr zde říká (on je truhlářem): „Jestliže nezatlučeš hřebík pořádně, nebude držet; ihned povolí.“ A tak, doufám, že toto nepovolí. Doufám, že to tu bude držet, právě zde. A vy se toho chopte oběma rukama.

²⁰¹ Vzpomínám si, jak jsem před léty jezdil do Colorada na počátku sezóny lovit. A já rád lovím losy a jeleny. Věnoval jsem na to svou dovolenou. A jednou jsem tam spatřil scénu, kterou nikdy nezapomenu. Bylo to před několika léty, byl jsem v takové strži na kontinentálním vodním předělu. Tam je řeka, která se jmenuje Troublesome. Kdysi jsem tam pracoval na ranči... ve východním a západním rozvětvení řeky Troublesome. A toto údolí je spásáno sdružením plemene dobytka Hereford. Jestliže jste schopni usušit tunu sena, můžete na pastvu poslat jednu krávu. A každý ranč je limitován jistým množstvím sena, a vy si můžete (tuším, že stejně tak je tomu i zde v Oregonu) dát svou krávu na pastvinu.

²⁰² A já tam byl v období jarního shánění dobytka na pastvu, když se přiváděly jalovičky narozené na jaře, a oni je naháněli do hor. A tam byla přenosná ohrada, která dělila soukromé majetky od státních. A já tam sedával s nohama opřenýma o sedlo, a pozoroval jsem rančera, který tam stál, pozoroval procházející dobytek.

²⁰³ Nu, naše značka byla trojnožka a pan Grim měl diamantovou tyčinku. A, ó, bylo tam na dvacet, třicet rančerů, kteří sem hnali svůj dobytek.

²⁰⁴ Nu, všiml jsem si, že rančer nevěnoval pozornost značce dobytka. Víte na co on dohlížel? On dohlížel na krevní značku na uchu, vidíte. Buď ryzí Hereford, jinak nemohl na pastvinu.

²⁰⁵ A myslím si, že tak bude Bůh jednat v soudný den. Nebude přihlížet k tomu, zda jsi patřil ke Sborům nebo Církvi Boží nebo k něčemu jinému. On bude dohlížet, bratře, na tu krevní značku. A jestliže tam bude, vejdeš dovnitř. Jestliže ne, nezáleží na tom, jakou máš značku, budeš odmítnut. A to je všechno.

²⁰⁶ A tak jednou tam v horách, ten starý rančer a já jsme byli dobří kamarádi, dobří lovci. A on měl ve zvyku vzít koně pro nošení nákladů

a jít do onoho západního rozvětvení. A já byl zaměstnán ve východním rozvětvení, kterému jsme říkali Corral Peaks. A ještě nesněžilo... nebo bylo na čem pást. Bylo ještě brzy. A nebyla vánice, tak dobytek se pásł hodně vysoko.

²⁰⁷ A já jsem přivázal koně a šel jsem na celý den až do blízkosti hranice lesa. A tak, jednou na podzim to přišlo, ta říjnová vánice. A lilo jako z konve, a potom déšť se sněhem a sníh, a slunce se znovu ukázalo a znovu déšť. (Víte, jak to bývá na podzim). A já jsem byl vysoko na hranici lesa; a bylo příliš sucho, abych spatřil nějakou stezku.

²⁰⁸ Tak jsem se schoval za strom a dřepł jsem takto za strom. (Pokud to není nevhodné slovo). Ale stál jsem za stromem a svoji pušku skloněnou. Ta bouřka přešla. A když přešla bouřka, tak se začalo ochlazovat, zatímco vichřice řádila dál. A lilo jak z konve. A když ta bouřka ustala, stál jsem tam a mysleł jsem na Boha.

²⁰⁹ Uvažoval jsem: „Ó, Bože, jak nádherný jsi.“ Vždy mohu vidět Boha v přírodě. Tam jej můžete spatřit. Uvažoval jsem: „Ty jsi tak nádherný, Pane. Přál bych si, abys mne zde navštívil a dovolil mi odsud odejít domů.“ Uvažoval jsem: „Nechť...“

²¹⁰ Pakli umřu, nechť se Indiáni za mne pomodlí: „Pane Bože, ty Otče, Veliký duchu, nechť on si tu chodí po těch dlouhých stezkách divočiny, a setká se svými blízkými na oné straně.“

Uvažoval jsem: „Ano, Pane, dovol mi odejít do takové země, až opustím tento svět.“

²¹¹ A zatím co jsem tak stál, ta bouřka odešla. A bedlivě jsem pozoroval, a postavil jsem se a rozhlížel jsem se dokola. A všimł jsem si, jak jsem hleděl k západu, tímto směrem, k Oregonu, že ve skále tam byla taková trhlina, bylo už pozdě odpoledne. A slunce tam procházelo jako veliké oko, jako Bůh: „Jeho oko patří i na vrabce.“

Pomysleł jsem: „Ó, Bože, ty jsi zde, v západu slunce.“

²¹² A potom jsem pohlédl a tam kde déšť zmrznuł, na jehličnatých stromech, tam se zformovala duha, a procházela údolím. A vysoko na vrcholku hory, vyl starý šedivý vlk. Vlčice mu odpověděla kdesi v údolí. Starý býk, los začal troubit. On by jistě zahynuł v takovém nečase. Můžeme mluvit o hlubině, která odpovídá hlubině. Ó, aj.

Pomysleł jsem si: „Proč vlastně musím opustit takové místo? To je přece můj domov. Přál bych si tu přebývat na věčnost.“

213 Cítil jsem se jako Petr: „Postavme tu tři stánky, a zůstaňme zde. To je vhodné místo k přebývání.“

214 Uslyšel jsem Boha v tom vytí vlka, který volal na svou družku. Pomyslel jsem si: „Ano, Bože, to Ty mne voláš.“ Uslyšel jsem losa tím stejným způsobem, spatřil jsem duhu na nebi. Pomyslel jsem si: „Duha znamená smlouvu. Ty jsi Alfa a Omega, počátek a konec, oba konce duhy, Ten který byl a který přijítí má, kořen a výstřelek Davidův, Hvězda jitřní, Lilie z údolí, Sáronská růže.“ Ó, aj, čím vším On není.

215 A pomyslel jsem si: „V duze, ve smlouvě, jak byl spatřen ve Zjevení 1, tam vypadal jako duha, ten první a poslední. Počínaje Benjaminem až po... od Rubena po Benjaminu, první a poslední a vše...“ Písmo se jen řinulo. Pomyslel jsem si: „Ó, Bože, jak veliký jsi. Jsi veliký.“

216 Začal jsem podupávat a chodit okolo stromu ze všech sil, jak rychle jsem mohl a křičel jsem: „Haleluja! Haleluja! Haleluja! Haleluja!“ Jen jsem to ze sebe chrlil. Zastavil jsem se a řekl: „Ó, Bože, jak veliký jsi. Haleluja! Haleluja! Haleluja!“ Ó, připadal jsem si tam jako celá Armáda spásy. Byl to pro mne nádherný čas. Nevěnoval jsem pozornost ničemu jinému. Tedy, byl jsem vzdálen na 30 až 40 mil od civilizace. Křičel jsem k Pánu.

217 Copak nevěříte, že baptista může křičet? Měli byste mne potom slyšet. A tak jsem běhal kolem dokola na tom místě, a z celé síly jsem provolával slávu Boží. Pomyslel jsem si: „Ó, jak nádherné. Jak rád bych zde zůstal, Pane. Ó, kdybych už neměl mít žádnou kampaň, rád bych zde zůstal s Tebou, dokud nepřijdeš a nevezmeš si mne. Jak nádherné.“

218 Ale obdobně jako onehdy Petr a ti druzí, tam na úpatí hory měl být uzdraven nemocný chlapec. A tak jsem věděl, že během několika dní se musím vrátit. A tak jsem tam jen stál. A najednou se objevila malá sosnová veverka (nevím, zda je zde máte nebo ne) ... Ó, to je takový lesní policajt v modré uniformě. Nejkriklavější tvor jakého jsem viděl, vyskočila na... byl tam starý vyvrácený strom a ona skočila na kmen, a začala vřestět: „Chatter, chatter, chatter. Chatter, chatter, chatter. Chatter, chatter, chatter.“

219 A pomyslel jsem si: „Kvůli čemu jsi tak rozčilený, malý kamaráde? Proč, přece nejsi dost veliký, abys cokoliv udělal. Proč tolik křičíš?“ Řekl jsem: „Kvůli čemu tolik křičíš? Vylekal jsem tě? Jestliže se ti to nelíbí, mohu ti ukázat, co bych mohl skutečně provést.“ A tak jsem

chodil kolem stromu, kolem dokola. Pomyslel jsem si: „Jak se ti to asi líbí?“ Řekl jsem: „Ó, aj, náš Stvořiteli, jsi nádherný. Musíte Jej oslavovat.“ Ale všiml jsem si, že ona mne nepozoruje, že kouká někam stranou, a že vykulila oči na svých tvářích, víte, a její pozornost byla upřena kamsi dolů, takhle.

220 A za chvíli koukám jak se tam plazí... vítr donutil přistát velikého hnědého orla. Ó, to jsou nádherní ptáci. Mám rád orla. A on na to skočil. A pomyslel jsem si: „To je ono. Aj. Kvůli tomu jsi tak vyváděla. Bála se toho orla.“

221 Tento veliký orel se prudce odrazil, ó, jaký veliký obr. Zamžikal svýma šedivýma očima... Pomyslel jsem si: „Pane, proč jsi odpoutal mou pozornost od duhy a vlka a toho všeho, pouze kvůli tomuto zde? Co je božského na orlu?“ Pomyslel jsem si: „Nevidím nic božského na té malé veverce. A stejně tak nevidím nic božského na tom orlu. Co je tak božského na něm?“

222 A tu jsem to začal pozorovat. Pomyslel jsem si... pohleděl jsem na něj; řekl jsem: „Víš, že tě mohu zastřelit?“ Řekl jsem: „Zde je moje puška; mohu tě zastřelit.“ On to dobře věděl. Ale to mu vůbec nevadilo. Pomyslel jsem si: „Copak se mne nebojíš? Bál ses když jsem tak křičel? To byl Stvořitel. Já Ho velebím. Musím.“

223 A sotva co... někdo přicházel lesem, určitě si pomyslel, že se jedná o šíleného muže. Ale to mi nevadilo. Prožíval jsem nádherné chvíle. Oslavoval jsem Pána. A v tom vězí váš problém, jste příliš naškrobení a bázlíví. Je nám zapotřebí Boha. Je nám zapotřebí poznat, že není nikdo krom mě a Boha. Nikdo jiný. Nikdo jiný. A to je správné.

224 A my se pozastavujeme nad tím: „Co asi řekne o mně můj soused?“ Dobrá, žij správně a tvůj soused se stejně dozví, jak to dopadlo, když půjde s tebou.

225 Tak tedy, poslouchal jsem tuto malou veverku, víte. Pozoroval jsem ji. A ten orel... pomyslel jsem si: „Co tě dělá tak sebevědomým?“

226 A tu jsem na něm něco zpozoroval. Oni mají veliká křídla, víte, a on je trošku roztáhl, svá pera, taktó je načepýřil, víte, trošku je narovnal. Pomyslel jsem si: „Vidím. Aj. Důvěřuješ těm křídům. Dříve, než bych stačil vztáhnout ruku a chytit pušku a přiložit ji k líci, ty bys už byl na úrovni toho lesa a víc bych tě nespátril.“ Vidíte?

227 A pomyslel jsem si: „Jestliže těmto křídům můžeš tolik důvěřovat, protože ti je dal Bůh, abys mohl uniknout nebezpečí, o kolik

více by měla církev být v síle Boží, díky které by mohla uniknout nemoci, slabosti, těžkostem a smrti a peklu, a jednou odletět k Bohu do náruče Pána Ježíše.“ Jen... pomyslel jsem si: „On nadále cítí. Dokud cítí, že tato křídla jsou v pohotovostním stavu, byl v pořádku. Věděl, na čem stojí.“

228 A přece Duch Svatý přichází na církev, a oni se zdráhají. „Ó, nevím. Jestliže se za mne budeš znovu modlit, budu možná v pořádku.“ Vidíte? To je pouze... ó, aj, je to hrozné.

229 Chvilíčku jsem jej tak pozoroval. Řeknu vám, co se s ním stalo. Chvilí jsem jej pozoroval, sledoval jsem jej a uvažoval: „Ó, obdivuji tě. Vidím Tebe v tom orlu, Bože.“

230 A tak, za chvíli, on na mne vůbec nedbal, i když viděl... obdivoval jsem jej. Obdivuji všechno co má v sobě páteř. Nemám rád takovou osobu, která když pouze přijde do shromáždění, ó, oslavuje a tak dále, a jde domů a stydí se říci svědectví na ulici, stydí se pomodlit při jídle v restauraci, nebo... ó, ach. Zbabělý, Bůh nepoužije zbabělce; On si přeje mítí muže. On chce z tebe odstranit tu ptačí kůstku a nahradit páteří.

231 Jak řekl Buddy Robinson: „Pane, dej mi páteř velikosti pily na dřevo. Vlož hojně moudrosti do průčelí mé duše a pomoz mi bojovat s ďáblem, dokud mi zůstane byt' jen jeden zub a potom tyto zuby znovu propiluj, dokud neumřu.“ To je svědectví, které bychom měli mítí všichni. Vzpomínáte si Buddy Robinsona, jistě mnozí z vás starých bratří Nazarejců.

232 Nu, pohleděl jsem na toho starého orla a pomyslel jsem si: „Nu, víš, jsi opravdu půvabným ptákem. Opravdu se mi líbíš. Kázal jsem o tobě mnohokrát.“ A řekl jsem: „Opravdu se mi líbíš.“

233 On se už unavil posloucháním skřehotání této veverky sosnovky. „Chatter, chatter, chatter. Chatter, chatter, chatter,“ jako by jej chtěla roztrhat. Jakže, ona nebyla schopna učinit nic; byla příliš malá. On už toho měl dost, a tak se jen vyhoupl, zamával dvakrát svými křídly, a já jsem plakal.

234 Stál jsem a slzy kanuly po mých tvářích, když jsem pozoroval toho orla. Bůh to musel do něj vložit za nějakým účelem. On nepohnul ani křídly. Jen se vznesl nad lesem a nastavil svá křídla na vítr. A každý proud větru jej povznesl výš a výš a výš a výš dokud nezůstala jen malá tečka.

235 On nechal být tu malou, starou, pozemskou veverku sosnovku, aby si klidně seděla dál a pokračovala ve svém skřehotání: „Chatter, chatter, chatter. Dny zázraků pominuly. Není již Ducha Svatého. Není... mluvení v jazycích se nezakládá na pravdě. Už více není letnic. To platilo někdy před mnoha léty.“ On dobře věděl jak nastavit křídla na sílu větru. Církev by rovněž měla vědět, jak nastavit víru na sílu Boží, nikoliv přeskokováním z jedné církve do druhé, nýbrž jak se povznést do slávy Boží, kde už není slyšet takových řečí jako: „Dny zázraků už pominuly. Už není více Ducha Svatého.“ To je přece nesmysl.

236 Co si o tom myslíte vy, paní? Věříš, že to je pravda? Věříš tomu rovněž ty, sestro? Pokud ano, můžeš dnes večer odletět z těchto nosítek, pokud si to přeješ.

237 Stačí... to nevězí v tom: Jdi do toho shromáždění, jdi do toho, nechť se modlí za tebe ten, nechť se modlí za tebe onen, ten kazatel, ten evangelista. Jen rozprostří svá křídla. Nastav svou víru. „Nepohnu se.“ Haleluja! A pokaždé když přichází sem Duch Svatý, chop se jej; a vznášej se výš a výš a výš a výš.

239 Tak je to. Věříš tomu z celého srdce? Jestliže tomu věříš, bratře, musíš jen vědět jak rozprostřít svá křídla. Bůh zaslíbil; Bůh nelže; Bůh je veskrze Pravda. Kdybych tě mohl uzdravit, jistě bych to učinil. Ale já nemohu nikoho uzdravit. Nevěřím, že někdo může uzdravit druhého. Ale jedná se o tebe, ty, ty sám, který máš víru v Boha. Duch Svatý neustále vanul do této budovy dnes večer. (Věříte tomu? Jistě.) Dokonce káral a trestal svou církev a očišťoval ji. To si Bůh přeje.

239 Staří kovotepci zlata... víte, jak poznali, že se už jedná o opravdu dobré čisté zlato? Vzali to zlato a tepali je a tepali, převraceli a tepali, až vytepali všechnu strusku ven. Víte, jak poznali, že struska už je venku? Když spatřili v něm svůj obraz, potom si byli jisti tím, že všechen pyrit a ta nečistota je už pryč. Všechen kámen a jiné příměsi jsou pryč. To bylo čisté zlato, když kovotepec spatřil svůj obraz.

240 A takovým způsobem Kristus jedná se svou církví. On tepe, převrací, a tepe a převrací a tepe. Jak může být kazatel tak bláhový a neřici lidem Slovo Boží, neřekne mužům a ženám, že jejich život není v pořádku. Neřekne jim, že se nesluší nosit nemravný oděv. Že se nesluší kouřit. Že se nesluší zůstat doma a nejít do církve. Že se nesluší hrát karty a soutěžit, neslušně se chovat, tak jak to dělá dnešní církev, když hrají loterii a tak dále. Bože, nedopusť, abych to kdy činil.

Nikterak, přátelé.

241 Ale, dokud tato věc... Ježíš ji tepe Duchem Svatým, dokud nespátří, jak jeho obraz se v ní zrcadlí. Potom můžete být svědky skutků Kristových v církvi; potom ona je připravena k vytržení; čisté zlato. Věříte tomu všichni?

242 V pořádku, kolik je zde nemocných lidí? Pozdvihněte ruce. Řekli jste, že jste věřící, že ano? V pořádku, nyní vás chci požádat, abyste něco učinili. Vy dva kazatelé, chcete-li, jděte k těmto nosítkům. Vy dva kazatelé, chcete-li, jděte tam k těmto nosítkům. Chci vám ukázat, že se tu nejedná o člověka. Amen.

243 Nu, tito dva muži jsou lidmi, kteří věří. Ti ostatní rovněž věří, ale já jsem vybral tyto dva. Dva to jsou svědkové. V pořádku. Kolik z vás ostatních věří? V pořádku. Nu, je Slovo Boží pravda? Jistě, že je. To souhlasí. Nu, modlitba víry zachrání nemocného. Souhlasí to? Znamení kteří uvěří, tato míti budou. Souhlasí to? Nu, pakli to nesouhlasí, pak nejste spaseni. Řekl to ten stejný Bůh, vidíte. A tak nejste spaseni; pak není nebe; není budoucna, jestliže to není pravdou.

244 „Znamení pak ti, kteří uvěří, tato míti budou: na nemocné ruce vkládati budou a dobře se míti budou.“ Nu, každá věřící osoba... zde není řečeno, že tato znamení budou provázet všechny kazatele: „Znamení pak ti, (kdo to je?) kteří uvěří, tato míti budou: na nemocné ruce vkládati budou a dobře se míti budou.“

245 Čekáš na modlitbu dítě, sestro, že ano? Bylo to dítě nemocné nebo co, že si přeješ, abychom se za ně pomodlili? To dítě je velice nemocné. Ty, kazateli, bratře? V pořádku, jdi a vlož ruce na to malé, rezavé nemluvnátko tam dole. Rozhlížím se, jestli neuvidím ještě někoho, kdo by chtěl vložit ruce.

246 V pořádku. Nu, obvykle se chopíme rozpoznání. Ale to je naprosto v pořádku, jestliže tomu věříme. Ale musíte věřit. „Můžeš-li věřit, pak všechno je možné.“

247 Nu, pamatujte, že jestliže se modlíme a žádáme Boha upřímně, tato církev... nu, my tvoříme jednotku; jsme zde spolu. Jestliže Boha upřímně prosíme, pak on je zavázán se postarat o to zač jsme prosili. Souhlasí to?

248 „A jestliže byste oč prosili ve jménu Mém, toť učiním.“ Souhlasí to? Jen čekejte. Souhlasí to? Jistě. Budu v to doufat celou duší. Učinil jsem to. Jedna třicet let jsem žil v očekávání na tyto... na Jana 5, 24.

Jestliže si to chcete přečíst, vzpomeňte na hrst nebo dva tucty vajíček, vidte.

249 Svatý Jan 5,24: „Kdo Slovo Mé slyší, a věří tomu, jenž Mě poslal, má život věčný, a na soud nepřijde, ale přešel ze smrti do života.“

250 Věřím tomu. Stal jsem se kazatelem jako malý chlapec, byl jsem ještě kluk. Od té doby jsem kázal. Odevzdal jsem svůj život pro evangelium. Přál bych si míti deset tisíc životů, abych je mohl takto odevzdat. To je opravdu nádherné. Působí mi to radost po každé stránce. Jestliže to tak není, pak... jestliže to tak není, pak i to další není. Jestliže tamto tak není, pak i toto není. Jestliže to je tamto, pak i tamto je to, vidte. A tak jsme připraveni. Jste připraveni k modlitbě?

251 V pořádku, nyní, každá osoba zde, chci, abyste vložili ruce na někoho kolem vás. A, bratří, u těch nosítek, chci, aby jeden byl u nohou a druhý při hlavě, a vložte ruce na ty malé... na toho malého chlapce tam, na tyto lidi. Nu, povstaňme.

252 Ó, aj, to je pro mne takový vzácný moment. Je to něco... všichni dýchají s napětím: „Co se teď stane?“ Pozorujte, co se nyní stane. Jestliže se obrátíte... ať se teď vaše víra uvolní. Ať teď víra na vás sestoupí, a řekne: „Tato sestra bude uzdravena. Ten bude uzdraven. Ten muž, tato žena, a ten a ten a ten, oni všichni budou uzdraveni. Oni budou uzdraveni. To bude pro ně konec trápení. Zítří z nich budou docela jiní lidé, jakže, aj, to bude nádherné.“ Věříte tomu?

253 Kdo jsme my? Církev Boží. Odkud můžeme nyní vědět, že Bůh může dnes večer adoptovat jednoho každého z nás, zatím co budeme toto konat? Jsme přece poslušni jeho přikázáním.

254 Nyní tedy, jeden každý z vás, tak jako by to byl váš... nemodlete se za sebe. Modli se za osobu, na kterou byly nyní vloženy ruce. Skloňme nyní své hlavy, každý jednotlivec, s vašimi rukama vloženýma jeden na druhého. Chci, abyste nyní po mně opakovali tuto modlitbu:

255 Všemohoucí Bože, Stvořiteli nebe a země, dárce věčného života, dárce všech dobrých darů, můj Otče, dej mi víru za tu osobu, na kterou jsem vložil nyní své ruce. Necht' mi uvěří celým svým srdcem, že ta osoba bude uzdravena tvou mocí. Jestliže jsem zhřešil, nevěřil jsem Tobě různými způsoby, promiň mi to. Vzdám Ti za to všechnu čest a slávu. Slibuji to ve jménu Ježíše. Amen.

256 Mějte nyní skloněné hlavy. Nu, víte, co jste řekli. Nu, to je

modlitba, kterou vyslovil Bůh vašimi rty za tuto osobu. Pamatujte tedy, jiná osoba se modlila totéž za vás. Nyní se uzavřete v sobě s Bohem. Nyní tam není nikdo krom tebe a Boha. Pouze vírou, pocíťte tu duchovní sílu od Boha, která přichází a sestupuje dolů, do těchto churavých těl. Před několika okamžiky jste pocítili Ducha Svatého. Pocíťujete Jej ještě teď? To působení, ten uklidňující pocit skrze vás, který se chopil vašeho těla, to je Jeho uzdravující moc.

257 Ó, Bože, Ty jsi blízko. Veliký Jehovo, Ty jsi věčným Bohem. Pošli svého Ducha Svatého teď, Pane. Ať každá osoba zde přítomná je naplněna tvou silou, nechť projde od ruky k ruce, od místa k místu, dokud vše nemocné se nebude mít dobře. Potom se dozví, že uzdravení nezáleží od člověka, ale od Boha. Oni se modlí jeden za druhého.

258 Modlitba víry zachrání nemocného. Bůh jej pozvedne. A jestliže zhřešili, bude jim odpuštěno. Dej to, Pane. Vyslyš naši modlitbu. Modlím se za tyto všechny. Modlím se za spolu přítomné kazatele, bratry a za všechny, kteří vkládají ruce na někoho, nechť Duch Svatý bude pro ně tak opravdový, aby byli schopni pocíťt sílu Boží. A nechť to bude pro ně takovým povzbuzením, aby se to stalo pro nás hodinou adopce, pro tuto skupinu lidí, nechť by byli adoptováni v síle, v místech Pána Ježíše Krista, aby síla Boží se rozproudila v každém jednotlivci a nechť jeden každý bude uzdraven.

259 Ó, Ty jsi blízko, Pane. Ty jsi zde. Víím o tom dobře, bez stínu pochybnosti, že jsi zde a tvoje moc nyní působí a žehná. Co jsi požehnal, bude požehnáno. Co jsi řekl, nechť se stane. Co jsi vložil do jejich srdcí, tak to zůstane. Nechť se tak stane, Pane.

260 Zapřísaháme satana. Ty ďáble, obviňujeme tě, nečistá sílo, která jsi spoutala tyto lidi. Tebe, který jsi spáchal toto zlo. Ty jsi prohrál tento boj. Ježíš Kristus zemřel, ano, třetího dne vstal, a zbavil tě veškerých práv, které jsi měl. Nejsi už nic jen podvodník, a my tě vyzýváme na souboj, satane. Ty nečistý duchu, pusť tyto lidi. Zapřísaháme tě, ve jménu Ježíše Krista, nechť každá pochybnost teď opustí tyto lidi, a ať Duch Svatý sestoupí do jejich těl, a osvobodí je ze všech nemocí a neduhů, a trápení a soužení a všech zlých mocností. Ó, satane, jsi poražen. Prohrál jsi. Jsi pouhý podvodník a my tě vyzýváme na souboj. Opusť je, pravíme, zapřísaháme tě ve jménu Ježíše, abys opustil toto obecenstvo. A nechť všichni nemocní a postižení jsou uzdraveni ke slávě Boží. Haleluja, haleluja, haleluja!

Já chci, já mohu, já věřím. Já chci, já mohu, já věřím, že Ježíš mne uzdravuje.

Aj veliký lékař je přítomen, sám mocný, vlídný Ježíš, On říká: Buď hříchu pozbaven, ó, slyš, co říká ti Ježíš.

²⁶¹ Jestliže jsi nebyl schopen pohnout prstem, udělej to teď. Jestliže jsi byl hluchý na jedno ucho, vlož nyní prst do toho druhého. Nezáleží na tom, kdo jsi, nepomůže ti nic, jestli svou víru nevyzkoušíš. Dej nyní na sobě Bohu příležitost. Dej Bohu příležitost, aby pro tebe něco učinil. Modlitba víry byla vyslovena, ruce byly na vás vloženy.

²⁶² A nyní, na základě pověření Ježíše Krista, rozkazují, aby ďábel opustil každého jednoho z vás, a necht' jeden každý z vás se uzdraví. Amen. Věříte tomu?

²⁶³ Ať každý jeden, který věří, teď povstane na své nohy a přijme uzdravení ve jménu Pána Ježíše. Amen. To je ono. Haleluja. Nepochybujte o tom. Rovnou povstaňte. Amen. Sláva Pánu. Vezměte tyto a budou rovněž zdraví. Nepochybujte. Vyjděte a buďte svobodní. Oslavujte Pána. To je správné. Amen. Pozdvihněte své ruce a vzdejte Bohu slávu, všichni. Prohlašuji vás za uzdravené ve jménu Ježíše Krista.

